

L

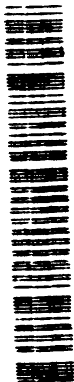
J

LAR

DES BA

1

1

ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ.

ΤΟΜ. Β'.

POETARUM GRÆCORUM

SYLLOGE.

TOM. II.

TYPIS JUL. DIDOT.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

ΒΙΩΝ ΜΟΣΧΟΣ.

THEOCRITUS

BION MOSCHUS

CURANTE JO. FR. BOISSONADE.

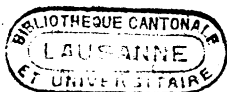
[Jean-François]

PARISIIS

APUD LEFEVRE BIBLIOPOLAM.

M DCCC XXIII.

BIBLIOTHEQUE CANTONALE
LAUSANNE
ET UNIVERSITAIRE

IO. SCHWEIGHAEVSER

PROFESS. ARGENTOR.

ACAD. INSCRR. SOC. LIBERO

VIRO ERVDITISSIMO

OPTIMO OPTIMORUM

GRAECORUM SCRIPTT. EDITORI

ATQVE MIHI

CONSTANTIS BENEVOLENTIAE

CAUSA

COLENDO SEMPER

ET CVLTO

BVCOLICOS GRAECOS

L. L.

OFFERO.

lii et Hamakeri curis, subitis illis quidem sed eorum doctrina dignis, non sine fructu sum usus. Carendum autem fuit, nec sine magno desiderio, Jacobsii et Brigssii virorum ingeniosissimorum, editionibus; et Kiesslingianam raptim tantum inspexi, quippe qui libro mihi commodato, ne abuti viderer, vix fuerim usus, male timidus; amicus enim humanissimus, a quo illum eram mutuatus, plusculum moræ non impatienter tulisset. Hæc a me dicta sunt ob eam causam, ne plus a me speretur, quam efficere potui, atque ut mihi ad excusationem perfugia sumam, sicubi erraverim.

In formis Doricis, quæ non leve sane impedimentum Bucolicorum Græcorum editori objiciunt, a Brunckii, dorismum ubique restituentis, sedulitate nimia eaque paulo minus quam periculosissima abstinui. Codicibus sum obsequutus, vel analogiæ, ita ut in eodem Idyllio easdem formas exhiberem. Quod si quædam id genus immutavero non

movenda, vel mutanda non tetigero, ut in rebus minutissimis et attentæ mentis oculorumque aciem fugientibus fieri amat, veniam a lectoribus flagito, quam qui doctior erit mihi facilius dabit.

Brunckii in locis quæ corrupta sunt aut esse videntur emendandis audaciam majore etiam cum cura vitavi; et sæpe hujus vel magnorum virorum, quæ dicebantur palmariæ, correctiones lituravi, et exules lectiones in sedem pristinam jure postliminii revocavi. Nam, quod aiebat scriptor primarius, « diæta curari incipio, chirurgiæ tædet. » Atque notularum ea præsertim est ratio ut receptis a me lectionibus quid sit auctoritatis moneam. Loco vix uno aut altero periculosam ausus sum facere medicinam.

Fistulam, tenebricosum et ineptum poematium, quod sub nomine Theocriti in Anthologia prostat, sed a plurimis poetæ elegantissimi editoribus rejectum est, ipse in ordinem recepi. Nam quod de magnorum

virorum factis ait Xenophon, id de eorum scriptis libens usurpo: ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Quod si aliis aliter videbitur, nolint gravius ob id succensere; quum una pagella poema totum absolvatur. In majora servent censuræ suæ fulmen.

Dum hæc raptim scribo, jam Gnomici Poetæ torcularibus subjiciuntur, quos puto sub junii kalendas aut summum idus, si per typographum licebit, emissum iri. Curabo quidem ut a me satis fiat, nec labori parcetur. — A. d. VI. id. April. MDCCCXXIII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησί (Εἰδ. ζ́, κά.)·

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ενιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι (δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι), πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίνναν. Ακουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ασκληπιάδου, ὧν μνημονεύει. Ηκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. Εὐφυὴς δὲ γενόμενος περὶ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν, τοὺς πάντας νικήσας σχεδὸν, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε.

Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ὕστερον ὠνομάσθη.

Ιστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Αράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου. Εγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

ΑΥΤΗ ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε· διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει. Ομως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος (Ο. ϛ΄, δ΄.) « Αρχομένου δ' ἔργου, » φησὶ « πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. » Εστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποδεικνυμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν.

Αλλως. Εν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. Αγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ

αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου· Θεοκρίτου Θύρσις, ἢ Ωδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ωδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, ᾠδὴ δὲ, τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Α ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Τυρίσδες. Μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Α χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Αδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ες τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι,
Τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Τυρίσδεν. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ως ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Α, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Αμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι·
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ασκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες,
Καλὸν ἐθειράσδοντες, ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὀκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίσδοντι.
Τοῖσδε μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν,
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες. ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ'., ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

Αχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
Κοῦ τοι τὶ φθονέω. Πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτε πα εἰς Αΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, Νύμφαι;
Η κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἴχετ' Ανάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθ' Ερμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ· « Δάφνι,
« Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι; »

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον·
Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ηνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα· « Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τυ κώρα
« Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Ζατεῦσ'. Α! δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
« Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
« Ωπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
« Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο·

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελεῦντι,
« Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ'. ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὑτῶ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε· « Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξῆν·
« Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης; »

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο· « Κύπρι βαρεῖα,
« Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής!
« Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
« Δάφνις κεὶν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἕρπε ποτ' Ιδαν,
« Ερπε ποτ' Αγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
« Ωδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Ωραῖος χὤδωνις· ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
« Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει.

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
« Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Ω λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
« Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
« Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ', Αρέθοισα,
« Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)

« Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
« Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
« Ω Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
« Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
« Τὰν Σικελάν, Ελίκας δὲ λίπε Ρίον, αἰπύ τε σᾶμα
« Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ Μακάρεσσιν ἀγατόν.

(Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.)
« Ενθ', ὦ ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
« Εκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
« Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.

(Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.)
« Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
« Α δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
« Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
« Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
« Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο. »

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Αφροδίτα
Ηθελ' ἀνορθῶσαι. Τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει

Ἐκ Μοιρᾶν, χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ηνίδε τοι τὸ δέπας. Θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν. Αἱ δὲ χίμαιραι,
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β΄.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Εκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας, νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΠΑ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι. Πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ως τὸν ἐμὸν βαρὺν εὔντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ος μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὦ τάλας οὐδέποχ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. Η ῥά οἱ ἀλλᾷ
Ωχετ' ἔχων ὅ τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν

αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. Αλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Εκάτᾳ, τὰν χ' αἱ σκύλακες τρομέοντι
Ερχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ', Εκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Αλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι. Δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Η ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· « Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. »
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν, ἐγὼν δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω. Χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα
Κήξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ως τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼν σὺν δαίμονι τάκω,
Ως τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
Ως τῆνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέραισι θύραισιν.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. Τὺ δ', Αρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ

Κινήσαις κ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται!
Α Θεὸς ἐν τριόδοισι. Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηνίδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Α δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Αλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ες τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
« Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
« Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
« Εν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Αριάδνας. »
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ιππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Αρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ως καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ω' γὼν νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἴ! Ερως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

Θέστυλι, νῦν δὲ, λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι — ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ! —
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· « Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω. »
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; Τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ 'υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς, ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσσαμέναι· ἐγὼν δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κ' ἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ, Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας! Τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδέ τι πομπᾶς

Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Εγνων. Αλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ερῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Οστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. Καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Η ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Αλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
« Εἰδ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
« Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. Αλλὰ μολοῖσα
« Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
« Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
« Κήπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
« Κἤφ' ὅτι, Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε. »
Ως ἐφάμαν. Α δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼν δέ, νιν ὡς ἐνόησα
Αρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ιδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦσι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὤστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Εσδετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑσδόμενος φάτο μῦθον·
« Η ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγών θην
« Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
« Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
« Ηνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, Ερωτα,
« Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτὸς,
« Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
« Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ηρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
« Πάντοθε πορφυρέαισι περιζώστραισιν ἑλικτάν.
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
« Καί μ' αἱ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
« Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
« Εὗδον δ', αἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
« Αἰ δ' ἀλλᾷ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
« Παντῶς καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
« Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλεν·
« Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
« Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
« Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ερως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου

« Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.)
« Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
« Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
« Ανέρος. » Ως ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼν δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἧς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ', ὥς κά τοι μὴ μακρὰ, φίλα, θρυλλέοιμι, Σελάνα,
Επράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ, τᾶς γ' ἁμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
Αῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κἠπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον· αἰὲν Ερωτος
Ακράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Η γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Η ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασθαι;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσεν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι'· ἐγὼν δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ′.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Επικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας, περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

« Ἠ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; »

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤγουν μῆλα καὶ στεφάνους, τῇ Ἀμαρυλλίδι, χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν

βίον καταλῦσαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. Η ἱστορία παρὰ Απολλωνίῳ.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε. Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν,
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; Η ῥά με μισεῖς;
Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; Απάγξασθαί με ποησεῖς.
Ηνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ω μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Αἴθε γενοίμαν
Α βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα· βαρὺς θεός. Η ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ος με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ω τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυάνοφρυ

Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Εστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ω μοι ἐγών! τί πάθω, τί, ὁ δύσσοος; Οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ωπερ τὼς θύννως σκοπιάσδεται Ολπις ὁ γριπεύς.
Κῆ κα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Εγνων πρὰν, ὅκ', ἐμεῦ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Αγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Α πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼν μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Η μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Εριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. —
Αλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. Αρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; Ασεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ιππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Αταλάντα
Ως ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα!
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἄγε Μελάμπους

Ες Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Αλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως ὥδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ωστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ιασίωνα,
Ος τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε, βέβαλοι.
Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. Οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, κ', αἱ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται,
Ως μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, οἳ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος τοῦ παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴ γε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ, Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρδ' Ὀλυμπιάδα.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Η πά ψε κρύϐδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Αλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; Αγων νιν ἐπ' Αλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ηρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκοτι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Η μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. Μὴ πρώκας σιτίσδεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὀκὰ μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Αλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. Αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ηρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ! φεῦ! βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Αΐδαν, ὄκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χ' ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὔ, Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼν δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κ' εὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας

Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Αμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ω χαρίεσσ' Αμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχη!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ελπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες·
Χὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ', ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. Οὐκ ἐσακούεις;
Ηξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. Ιδ' αὖ πάλιν ᾇδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Αρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ως δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί! Κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Ες ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. Η ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Εν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον, ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τῆναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποχ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ακμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὤ 'νθρωπε φιλοῖφα! Τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Εγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ έ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ιταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Εστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας, τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Εχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Αλκίππην τοὔνομα, ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Αλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν. Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ την νίκην ἀπονέμει. Ο τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην, γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τρά-

γου ἐπὶ ταῖς αἶξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ΑΙΓΕΣ ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας; σίττ', ἀμνίδες. Οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα, δῶλε Συβάρτα,
Εκτάσα σύριγγα; Τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Αρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. Τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ, Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. Τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ τέ γα Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤ 'νθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν, οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, Νύμφας,
Αἵτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Αλλ' ὦν, αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν· ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ιερόν· ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υς ποτ' Αθαναίαν ἔριν ἤρισεν. Ηνίδε κεῖται
Ωριφος. Αλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγεν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. Αλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ωριφος ἰσοπάλης· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ

Τᾷδ', ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ᾇδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ομμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποχ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. Ιδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόχ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας;
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ανίχ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἷδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης.
Αλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ωδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ενθ' ὕδατος ψυχρῶ κράναι δύο, ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ορνιχες λαλαγεῦντι, καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως.

ΛΑΚΩΝ.

Η μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,

Αἰγ' ἔνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι,
Ταὶ παρὰ τὶν, ὄσδοντι κακώτερον ἤ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα πολλάκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Οκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθε βωκολιάσδευ,
Τὰν σαυτῶ πατέων· ἔχε τὰς δρύας. Αλλὰ τίς ἄμμε,
Τίς κρινεῖ; Αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼν τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὦ ξένε· μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων

Βωκολιασταὶς ἐντι. Τὺ δ', ὦ 'γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Εν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Αδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐντι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; Ως λάλος ἐσσί!

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼν μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. Ω Παιάν! ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

« Ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼν δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὡπόλλων φιλέει μέγα, καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼν βόσκω. Τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο, τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω,

Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἄμελγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ! Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκοσι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λῇος ὑπαντῶν
Εκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐντὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκῃ.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼν μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Εκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ'! ἀπὸ τᾶς κοτίνω, ταὶ μηκάδες. Ὧδε νέμεσθε,

Ες τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἆτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς, οὗτος ὁ Κώναρος, ἄτε Κυναίθα;
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Εντι δὲ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος· ἔντι δὲ κρατὴρ,
Εργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει,
Ον τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ακρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ αὖαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω χ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος,
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ῥαγίσδοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Η οὐ μέμνασ' ὅκ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς

Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τᾷδέ τυ δᾶσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼν μὰν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι, καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισθὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε

Τῶν ὤτων καθελοῖσ᾽, ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ᾽ ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ, ὅκ᾽ αὐτῷ
Τὰν σύριγγ᾽ ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ᾽ ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ᾽ ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ᾽ ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ᾽, ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής. *

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. Τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τᾶν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ᾽ ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ᾽ ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ, θαρσεῖτε, κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼν λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν᾽ ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. Οδ᾽ αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ *μὲν τὸ εἰδύλλιον* Βουκολιασταί· *Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος, θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρινόμενος τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Δοῦρις φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ, Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.*

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Αρατε, συνάγαγον. Ης δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. Επὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Εσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.
« Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
« Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
« Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν· ἀλλὰ κάθησαι
« Αδέα συρίσδων. Πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
« Α τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
« Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
« Ασυχα καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
« Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
« Εξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
« Α δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
« Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει,
« Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
« Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. Η γὰρ ἔρωτι
« Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. »
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν.
« Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,

« Κοὔ μ' ἔλαθ', οὔ, τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρωμι
« Ες τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
« Εχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
« Αλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
« Αλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
« Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
« Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
« Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὄκ' ἤρων
« Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
« Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
« Αγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
« Αὐτά μοι στορεσεῖν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
« Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
« Η γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον — ἧς δὲ γαλάνα —
« Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
« (Ως παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
« Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
« Ως μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
« Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
« Α πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ιπποκίωνι ποταύλει. »
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
Ωρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

« Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει! »
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· « Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες
« Συρίκταν ἔμεναι μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
« Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
« Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
« Ἔλπομαι. Ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
« Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
« Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
« Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
« Ἀλλ' ἄγε δή (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
« Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
« Καὶ γὰρ ἐγὼν Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι
« Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼν δέ τις οὐ ταχυπειθής,
« Οὔ, Δᾶν. Οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσλὸν
« Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
« Ἀείδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. »
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
« Τάν τοι » ἔφα « κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
« Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
« Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
« Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
« Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
« Ἀντία κοκκύσδοντες, ἐτώσια μοχθίσδοντι.
« Ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,

« Σιμιχίδα· κἠγὼν μέν· ὅρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
« Τοῦθ' ὅ τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. »

« ΕΣΣΕΤΑΙ Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις Ἐρίφοις Νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅχ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴ κεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε Νότον, τόν τ' Εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταίτε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼν, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήτινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
Εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,

Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Αρατε,
Μηδὲ πόδας τρίϐωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Αμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ατις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. »

Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωϐόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὡ καλὸς Αμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Αδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Εν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι, πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειϐόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·
Αειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Ποτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρας.
Ογχναι μὲν παρὰ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἁμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο

Ορπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
Τετράενες δὲ πίθω ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Αρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρατῆρ' Ηρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Αρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα, τὸν ποτ' Ανάπῳ,
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἆς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼν πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. Επαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Πρόσετι δὲ κριτὴς, ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας, προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Αμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Αμφω τυρίσδεν δεδαημενω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
« Φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω, αὐτός ἀείδων. »
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

« Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
« Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων. »

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν· χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλαν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκὰ ἀμνὸν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ, ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
Ω ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ;

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν. Οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

« Αγκεα, καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾇσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποχ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι, καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μωσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τεῖνδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ενθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὡ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
  Σμάνεα πλαρεῦντι, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
  Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
  Μυρίον, ὦ σιμαὶ, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ, ἔριφοι·
Εν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ', ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων'
  Ως Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
  Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τυ,
  Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
  Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα,
Ανδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. Ω πάτερ, ὦ Ζεῦ,
  Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας. »

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·
« Φείδευ τᾶν ἐρίφων· φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,

✦✦

ΝΟΜΕΥΣ Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα. Σικελὸν τὰ ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ερμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐΐππης, καὶ, διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς, κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ιστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος.
Ωδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως.

Χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Εμπροθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Αδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κἠγών.
Εντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼν τόσσον μελεδαίνω,
Οσσον ἐρῶν τι πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούεν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα, μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼν καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ων μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖται.
Εν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ, χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·

νεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βωκαῖε, τί νῦν, οἰζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. Τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα.

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη! χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος

ΜΙΛΩΝ.

Εκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοίγαρ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Α Πολυβώτα,
Α πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ιπποχίωνι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ. Τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Αλλὰ καὶ ὡφρόντιστος Ερως. Μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾶϊον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Εργαξῆ. Καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε.
« Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
« Ισχνὰν, ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

« Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
« Αλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγοντι.
« Α αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
« Α γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
« Αἴθέ μοι ἧς ὅσσα Κροῖσόν ποχα φαντὶ πεπᾶσθαι!
« Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Αφροδίτᾳ·
« Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,
« Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
« Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
« Α φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπῆν. »

ΜΙΛΩΝ.

Η καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς.
Ως εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν!
Ω μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα!
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
« Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾶιον
« Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

« Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
« Εἴπῃ· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

« Ες βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
« Η ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

« Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·

« Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

« Ἄρχεσθαι ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
« Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

« Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
« Τὸν τὸ πιῆν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

« Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸς φακὸς ἕψην,
« Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. »
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βωκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια΄.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ερασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Αλλως. Υπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή·

Ην ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ερωτες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Επιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ερασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ερέσιος ἐν τῇ ἰατρῶν Αναγραφῇ.

ΟΥΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
Η ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιον ἐντί.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
  Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ωρχαῖος Πολύφαμος, ὄκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Αρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ηρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Αλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον,
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτὸς ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Εξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Αλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεσδόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Υψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
  « Ω λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ,
Λευκοτέρα πακτᾶς, ἁπαλωτέρα ἀρνὸς ἰδεῖν,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς;
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,

Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με,
Φεύγεις δ', ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα;
Ηράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ηνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Εξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼν δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πω νῦν
Εκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ, μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Εξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θάτερον ὦς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Αλλ' ὡὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Τυρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κὴμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. Τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποθ' ἀμὲ, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Αδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα

Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κᾶν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ω μοι! ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ως κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὴν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἱ μὴ τὸ στόμα λῇς, ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Η μάκων' ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Αλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ωστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρεν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴ κά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
Ως κεν ἴδω, τί ποχ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Εξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ωσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθῆν,
Ποιμαίνεν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγεν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Α μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδέν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδην, ὡς ἀνιασθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ω Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Αἴχ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις· τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεί κ' αὐταῖς ὑπακοίσω.
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κήγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες. »
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΪΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ΄.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Αἴτας· γέγραπται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ. Ο δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. Επιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους αἴτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ γὰρ Αλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας αἴτας λέγει. Οἱ δὲ φασὶν αἴτας τοὺς φίλους, μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ αἴτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ αἴτας ὁ σύμπνους καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, αἴτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν ** καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτούς, οἵτιγες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Επαινεῖ δὲ

καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι, τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΗΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ηλυθες! οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Οσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ηδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Οσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Οσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ηελίου φρύγοντος, ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ερωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή·
« Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
« Φῶθ'. Ο μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χὡ 'μυκλαΐζων·
« Τὸν δ' ἕτερος πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτας.
« Αλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Η ῥα τότ' ἦσαν

« Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. »
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀγήρω
Αθάνατοι· γενεῆς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Αγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Αχέροντα·
« Η σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
« Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα. »
Αλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπερτεροι οὐρανίωνες
Εσσονθ' ὅσσ' ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ, σὲ τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ην γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας, ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ολβιοι οἰκοίητε, τὸν Αττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε, Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ος δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ολβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ!
Η που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Αυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ´.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον Υλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. Εκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Υλαν καὶ Ηρακλέα· τοῦ μὲν Υλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ηρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Υλα βάσανον. Ιστέον ὅτι ὁ Υλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ηρακλῆς. Πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ραδαμάνθυος, οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Αμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ερωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧτινι τοῦτο θεῶν ποκὰ τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Αλλὰ καὶ Αμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ος τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς,
Τῶ χαρίεντος Υλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,

Καί νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς Ἀὼς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονάμενος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰάσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὼ ταλαεργὸς ἀνὴρ ἐς ἀφνειὸν Ἰωλκὸν,
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας.
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν),
Αἰετὸς ὣς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρα.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο

Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ,
Ενθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κ' ᾤχεθ' Υλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ηρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεσδαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. Τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ημένῳ ἐν χώρῳ. Περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις.
Υδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίσδοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ητοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεδόνασεν
Αργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Αθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Αθρόος ἐν πόντῳ. Ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
« Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος. »
Νύμφαι μὲν, σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Αμφιτρυωνιάδας δὲ, ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ωχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,

Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ηρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες! Αλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς! Τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ιστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ηρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας Μακάρων ἀριθμεῖται·
Ηρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Αργώ.
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

++

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ΄.

ΕΝ τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διήγησίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος. Η γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέχειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δὲ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, δικαίως εἰσάγεται προλέγων ὁ Αἰσχίνης. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

αιρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τοιαῦτα, Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ως χρόνιος!

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὡ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ωχρὸς, κἀνυπόδατος· Αθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ηρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδες, ὦ 'γάθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Υβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα· ἅσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν. Ομως δ' εἰπὸν τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ωργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Απις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Εν χώρῳ παρ' ἐμίν. Δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάσδοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κολχίας ἐξηρέθη. Ης πότος ἁδύς.
Ηδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον
Ωτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὧτινος εἰπῆν.

Αμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Α δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ. Τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
« Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, » ἔπαιξέ τις « ὡς σοφὸς
εἶπεν. »
Κῆφατο (εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις)·
« Εντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
« Εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν. »
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα,
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ηδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα· κακαὶ φρένες! Α δὲ Κυνίσκα
Εκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπων ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ηλασα, κ' ἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Εξω ἀπῴχετο θᾶσσον. « Εμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
« Αλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
« Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι. »
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Αψοῤῥον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρεν,
Ωκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ιθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
Αἶνος θήν λέγεταί τις· « ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. »

Εἴκοτι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδεκάτα, ποτίθες δύο· καὶ δύο μᾶνες,
Εξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ Θραχιστὶ κέκαρμαι.
Οἷ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Αμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ,
Δύστανοι Μεγαρῆες ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δὲ ποχ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα. Πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Επιχάλκω ἐρασθεὶς,
Εκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆνθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσεῦμαι κἠγὼν διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ωφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθυμεῖς,
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμῆν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ελευθέρῳ οἷος;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Αριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις, ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδὺς,

6.

Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον,
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς, αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ' αἰτῆν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα. Ὥστ', εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένην θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἁ τάχος εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ κροτάφω πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ ιε΄.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ *μὲν τὸ εἰδύλλιον* Συρακούσιαι *ἢ* Ἀδωνιάζουσαι· *τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν* Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται *γάρ τινας*, Συρακουσίας *τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν* Ἀλεξανδρείᾳ, *καὶ κατὰ σύνταξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος* Ἀδώνιδος *ὑπὸ* Ἀρσινόης *τῆς* Πτολεμαίου *τοῦ* Φιλαδέλφου *γυναικός*. Ἔθος *γὰρ εἶχον οἱ ἐν* Ἀλεξανδρείᾳ *ἐν τοῖς* Ἀδωνίοις *καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ* Ἀδώνιδος *τελουμένη) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ* Ἀδώνιδος, *καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν*. Παραγίνεται *ἡ* Γοργὼ *πρὸς* Πραξινόην, *καὶ, παραλαβοῦσα αὐτὴν, ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν*. Παρέπλασε *δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ* Σώφρονι *θαμένων τὰ* Ἴσθμια. Ἔστι *δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε* Γοργὼ, *καὶ ἡ* Πραξινόη, *καὶ ἡ τῆς* Πραξινόης *θεράπαινα*. Ἄρχεται *δὲ* Γοργώ. Προϊόντος *δὲ τοῦ εἰδυλλίου, καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται*, Γραῦς *τις*, Ἀνὴρ, *καὶ* Γυνὴ *ἀοιδός*.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ! Ενδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Ορη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.
Εμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίσδευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ω τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς! Μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Α δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω μεῦ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ιλεὸν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Αλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος. Ορη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν. Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφῦς μὰν τῆνος, πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ηνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
Επταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Αλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λασδεῦ.
Βῶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Αδωνιν. Ακούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ων εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ερπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσαν, αἰνόθρυπτε,
Θὲς πάλιν. Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδεν.
Κινεῦ δή. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Αδ᾽ ὡς νᾶμα φέρει! Δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ. Δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. Οποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Α κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; Ωδε φέρ᾽ αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. Λέγε μοι· πόσσω κατέβα τοι ἀφ᾽ ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Η δύο. Τοῖς δ᾽ ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναὶ, καλὸν· εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Αμφίθες. — Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. Μορμώ· δάκνει ἵππος.
Δάκρυ᾽ ὅσσ᾽ ἐθέλεις· χωλὸν δ᾽ οὐ δεῖ τυ γενέσθαι. —
Ερπωμες. — Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.
Τὰν κύν᾽ ἔσω κάλεσον. Τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοὶ, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι

Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Εξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ,
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
Αλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Αδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; Τοὶ πτολεμισταὶ
Ιπποι τῶ βασιλῆος! — Ανερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ωνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα. Καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ιππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Εκ παιδός. Σπεύδωμες. Οσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Εξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Εγὼν, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Εἶτα παρενθῆν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ες Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Αχαιοί.
Κάλλιστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ηραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα· περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος!

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος! Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι. Λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. Απρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ω μοι δειλαία! δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Εσχισται, Γοργοῖ. — Ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤ 'νθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλαξοῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Οχλος ἀθρόος.
Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κῆς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Αμμε περιστέλλων. Χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός!
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. Αγ', ὦ δειλὰ τὺ, βιάσδευ.
Κάλλιστ'. « Ενδοῖ πᾶσαι », ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Αθαναία! ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ως ἔτυμ' ἑστάκαντι! καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι!
Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ', ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ο τριφίλατος Αδωνις, ὁ κὴν Αχέροντι φιλεῖται!

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες. Εκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ! πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ως εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ως καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,

Πλὰν ἑνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Αδωνιν ἀείδεν
Α τᾶς Αργείας θυγάτηρ, πολύϊδρις ἀοιδὸς,
Ατις καὶ Σπέρχιν, τὸν ἰάλεμον, ἀρίστευσε.
Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν. Διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

« Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ιδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ερυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Αφροδῖτα,
Οἷόν τοι τὸν Αδωνιν ἀπ' ἀενάω Αχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ωραι,
Βάρδισται Μακάρων, Ωραι φίλαι· ἀλλὰ ποθειναὶ
Ερχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ανθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Αμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαρισδομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
Α Βερενικείας θυγάτηρ, Ελένᾳ εἰκυῖα,
Αρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Αδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Αργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέοντι,
Ανθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,

Οσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῇδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ερωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄσδον ἀπ' ὄσδω.
Ω ἔβενος! ὢ χρυσὸς! ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες!
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω (« μαλακώτεροι ὕπνω »,
Α Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων),
Εστρωται κλίνα· τῷ Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Αδωνις,
Οκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
Αῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς·
Ερπεις, ὦ φίλ' Αδωνι, καὶ ἐνθάδε, κῆς Αχέροντα,
Αμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος. Οὔτ' Αγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Εκτωρ, Εκάβας ὁ γεραίτατος εἴκοτι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθὼν,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Αργεος ἄκρα Πελασγοί.'
Ιλαθι νῦν, φίλ' Αδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Αδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. Α θήλεια
Ολβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ωρα ὅμως κὴς οἶκον. Ανάριστος Διοκλείδας,
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Αδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις΄.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀναγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος, ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. Εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΑΙΕΙ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτως, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεὼς θεαὶ ἀείδοντι·

Αμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτὼς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τίς γὰρ, τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Αμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ασπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυσδόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Οκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ενθ' αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'. Οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Αργυρον, οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Αλλ' εὐθὺς μυθεῖται· « Απωτέρω ἢ γόνυ κνάμα·
« Αὐτῷ μοι τί γένοιτο; Θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδώς·
« Τίς δέ κεν ἄλλω ἀκούσαι; Αλις πάντεσσιν Ομηρος.
« Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. »
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ὧδε πλούτω φρονέουσιν ὄνασις·
Αλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν,
Πολλὼς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλὼς δὲ καὶ ἄλλων
Ανθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέσδειν,
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέσδᾳ

Μειλίξαντ᾽ ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μωσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερὼς ὑποφήτας,
Οφρα, καὶ εἰν Αΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ᾽ ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Αχέροντος,
Ωσεί τις, μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Αχὴν, ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Αντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Αλεύα
Αρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκάσαντο βόεσσι·
Μυρία δ᾽ ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις.
Αλλ᾽ οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
Αμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὼς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ κεῖνος ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ᾽ ὀνομαστὼς
Οπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ᾽ ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ᾽ Οδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοτι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπως, Αΐδαν τ᾽ εἰς ἔσχατον ἐνθὼν,

Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ᾽ ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ᾽ ἀγελαίαις
Εργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ιάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Εκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Αλλ᾽ ἶσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ᾽ ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Οσσ᾽ ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Η ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Αργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ᾽ ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδᾶν,
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ᾽ ὠρανὸς, οὐδ᾽ ἐνιαυτώς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι·
Εσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ᾽ ἀοιδῶ,
Ρέξας ἢ Αχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Εν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ιλου.
Ηδη νῦν Φοίνικες, ὑπ᾽ ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·

Ηδη βαστάζοντι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Αχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Εν δ' αὐτοῖς Ιέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἰ γὰρ, Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Αθάνα,
Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Εφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Εχθρὼς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειεν ἀνάγκα
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Αστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβάσαντο κατάκρας,
Αγρὼς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· ἠδ' ἀνάριθμοι
Μάλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Αμπεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
Ερχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίως πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Αχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Υψηλὸν δ' Ιέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅθι, πλατὺ τεῖχος
Ασφάλτῳ δήσασα, Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγών· πολλὼς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλως
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Αρέθοισαν

7·

Υμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχματὰν Ιέρωνα.
Ω Ετεόκλειοι θύγατρες, θεαὶ, ὦ Μινύειον
Ορχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Αχλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν.
Καλλείψω δ᾽ οὐδ᾽ ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ανθρώποις ἀπάνευθεν; Αεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ᾽ εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ΄.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Αρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ο δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου καταβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Αθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
Ανδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πράτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀν-
δρῶν.
Ηρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ρέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,

Υμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ Αθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ιδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν
Παπταίνει, παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω·
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
Εκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι!
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Αθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Αλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Εδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις·
Αντία δ' Ηρακλῆος ἕδρα κενταυροφόνοιο
Ιδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ενθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
Οττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,
Αθάνατοι δὲ καλεῦνται, ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Αμφω γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ηρακλείδας,
Αμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ηρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι, κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο', φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ηβας
Οπλα καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Επρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι!
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κώρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
Οσσον περ Πτολεμαῖος ἐὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Η μὰν ἀντεφιλεῖτο πολυ πλέον. Ωδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
Οππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Αστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
Ρηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων, πότν' Αφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Αχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Αλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ες ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Αργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες, Καλυδώνιον ἄνδρα·
Αλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Αχιλῆα

Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ·
Ενθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Αντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν·
Α δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. Ο δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν·
« Ολβιε, κῶρε, γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
« Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Απόλλων·
« Εν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
« Ισον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
« Οσσον καὶ Ρήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Απόλλων. »
Ως ἄρα Νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ες τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σᾶμα. Διῒ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρᾶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ·
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Αλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,

Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πτολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὰν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσὶ,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι. Θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγέρονται.
Ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ὑπερβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίαισιν·
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν,

Ω ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσεν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ, τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Αλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τὶς ἀνὴρ ἱερὼς κατ' ἀγῶνας
Ιχετ', ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ω οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μωσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Αντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ολβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ατρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Οσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Αέρι πα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Εν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ιδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει,
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,

Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων,
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ Ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Ὡς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζανὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβάσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρε, ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων. Δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· « ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξεις. »

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιή.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα Τυνδαρίδα κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
« Οὕτω δὴ πρωΐσδα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄσδοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ

Παίσδην ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ες Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μῶνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν,
Οἵα γαῖαν Αχαιϊάδα πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Η μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον.
Αμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὠὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ελένᾳ παρισωθῇ.
Αὼς ἀντέλλοισ' ἅτε καλὸν ἔφανε πρόσωπον,
Ποττὰν νύχθ', ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ωδε καὶ ἁ χρυσέα Ελένα διαφαίνετ' ἐν ἁμῖν·
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ
Η κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
Ωδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ελένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τὶς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Αρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Αθάναν,
Ως Ελένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ω καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·

Αμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ερψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ελένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Αρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδύμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Αννείμῃ) Δωριστί· « ΣΕΒΟΥ Μ'· ΕΛΕΝΑΣ ΦΥΤΟΝ
ΕΙΜΙ. »
Χαίροις, ὦ νύμφα· χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Αλλάλων, Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ως ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότατα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μήτι λάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Εξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Υμὰν, ὦ Υμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ΄.

ΤΟΝ κλέπταν ποκ᾽ Ερωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον, ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ᾽ ὑπένυξεν. ὁ δ᾽ ἄλγεε, καὶ χέρ᾽ ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ᾽ Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ᾽ ἁ μάτηρ γελάξασα· « Τὺ δ᾽ οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις·
« Χ᾽ ὡς τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς! »

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΕΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· » Ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο.
« Βωκόλος ὤν, ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν! οὐ μεμάθηκα
« Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
« Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
« Οἷα βλέπεις! ὁπποῖα λαλεῖς! ὡς ἄγρια παίσδεις!
« Ὡς τρυφερὸν καλέεις! ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις!
« Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν!
« Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
« Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. Απ' ἐμεῦ φύγε· μή με μολύνῃς. »
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. Εμοὶ δ' ἄφαρ ἔσδεσεν αἷμα.
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσαις.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμησαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξεν;

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος,
Ως κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπήναν.
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο,
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
Ομματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Αθάνας,
Καὶ στόμα δ' αὖ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ερρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κήρω·
Αδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
Κ' ἦν αὐλῷ λαλέω, κ' ἦν δώνακι, κ' ἦν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Αλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε. Κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ως καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίοις ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν, αὐτὸν Αδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ενδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ρέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. Οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ω Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνεῖκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Α Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρεῖ φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

8

ΑΛΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα΄.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδεν
Ανδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κ' ἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ιχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τ' ἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά δελῆτα,
Ορμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κώπα τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐκ ἵνα· πάντα περισσὰ

Πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὼς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθην, ὅκα τ' ἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς.
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κ' οὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος; οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνεν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. Οὗτος ἄριστος
Ἐστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐντι παρ' ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·

Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχεν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποκα νυκτὸς
Οψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον, ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Εν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον
Ιχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.
Χὡ μὲν τῷ᾽γκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς κεν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ᾽ ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος· « Αρ᾽ ἐμὲ νυξεῖς;
« Καὶ νυξῇ χαλεπῶς· » καὶ, οὐ φεύγοντος, ἔτεινα.
Ηνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Παντᾶ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον. Εἶχέ με δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Η τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Αμφιτρίτας.
Ηρέμα δ᾽ αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷ᾽γκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τ᾽ ἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ᾽ ἠπείροιο,

Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένεν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύεν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε. Τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼν τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων, τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματευσεῖς,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων. Ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Ενθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Εν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Εστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, ὥστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ῃωρεῖτο
Ακρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε, ξεῖν', ὅστ' ἐσσί. Τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τὼς μὴ πρὶν ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθὶ λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κ' οὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Αγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς. Τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ελθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τῶδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, αἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Αργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθός;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος. Σφετέρας μὴ φείδεο τέχνας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὼς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εγγὺς· ὁρᾷς; οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Η καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴ κε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ορνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Αἴτ' ὦν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, αἴτε λέουσι
Γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Η ῥ' Αμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον·
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ως δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακρὼς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ες μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ενθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Οππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Αλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες,
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Αμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. Τῶ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδας ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ες γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ηρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ητοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς

Αμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδὶς, ἔσχεθε δ' ὁρμᾶς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Εστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ως ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμώς τε.
Ομματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπω.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ', ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμᾶν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. Αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Υπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ενθα μάχα δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος,
Αλλάλως δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Αλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἷ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλω δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Απτόμενος φορέεσκε πόνω, χροιὰ δ' ἔτ' ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν
Εἰπὲ, Θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ', ἑτέρων ὑποφήτας,
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ητοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,

Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρῳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἅμα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτω σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένω Ἀφαρῆος,

Εκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Εγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' ἄρ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
« Δαιμόνιοι, τί μάχας ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
« Αλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναί τ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
« Αμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
- Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
« Υμμες δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
« Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
« Ανδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
« Η μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
« Αὐτὸς ἐγὼ στὰς εἶπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ·
« Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
« Μναστεύεν ἀλόχως, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
« Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Αλις,
« Αρκαδία τ' εὔμαλος, Αχαιῶν τε πτολίεθρα,
« Μεσσάνα τε καὶ Αργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτὰ,
« Ενθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
« Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
« Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίεν ἅς κ' ἐθέλητε·
« Ως ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶναι·
« Υμμες γ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
« Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
« Αλλὰ, φίλοι, τούτου μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν

« Νῶϊ γάμου· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
« Ισχον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
« Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις·
« Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. Αλλ' ἔτι καὶ νῦν
« Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
« Εἰ δ' ὔμμιν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ,
« Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον, ἔγχεα λοῦσαι,
« Ιδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
« Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνας·
« Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Αρηϊ,
« Οπλοτέρω γεγαῶτε. Γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
« Αμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκω·
« Εἷς. Ατὰρ ὧλλοι βάντες εὐφρανέουσιν ἑταίρως,
« Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
« Τάσδ'. Ολίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.»
Εἶπε. Τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν·
Ως δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ. Αμφοτέροισι λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Εγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
Αλλάλων, εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Αλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δαλήσασθαι,

Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχας δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τῶ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
Ωρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ιδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχαν ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Αλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Η γὰρ, ὅγε στάλαν Αφαρηΐου ἐξανέχοισαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως, Μεσσάνιος Ιδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Αλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζεμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. Φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Υ̓́μμιν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νᾶας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτᾶς·
Υ̓́μμιν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. Γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ΄.

ΑΝΗΡ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κ' οὐκ ἤδει τὸν Ερωτα, τίς ἧς θεὸς, ἁλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
Πάντα δὲ κὴν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. Αγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον· εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
Υβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. Αλλὰ καὶ οὕτως
Ης καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Αλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιὰν. Οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

« Αγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
« Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
« Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
« Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
« Ενθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
« Ξυνὸν, τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος.
« Αλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
« Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. Αρτι δὲ χαίρειν
« Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. Οἶδα τὸ μέλλον·
« Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
« Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
« Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί· μαραίνεται, ἁνίκα πίπτῃ·
« Α δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἁνίκα καυθῇ·
« Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
« Ηξεῖ καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλασεῖς,
« Ανίκα, τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἁλμυρὰ κλαυσεῖς.
« Αλλὰ τὺ, παῖ, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
« Οππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
« Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς τὸν τλάμονα, μή με παρένθῃς.
« Στᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείρας δὲ τὸ δάκρυ,
« Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
« Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
« Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. Μή με φοβαθῇς·
« Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλασεῖς.
« Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.

«Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον· Ω φίλε, κεῖσαι·
« Ην δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο· Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
« Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω·
« ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ. ΟΔΟΙΠΟΡΕ, ΜΗ ΠΑΡΟ-ΔΕΥΣΗΣ,
«ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ· ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙ-ΡΟΝ. »

Ωδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν. Ερεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Αχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα, βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. Ο δ' αὖτ' ὤιξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέω φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. Βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε. Λαϊνέας δὲ
Ιστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ερως, ὑδάτων ἐφύπερθεν·
Αλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.
Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
« Χαίρετε, τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
« Στέργετε δ' ὔμμες, ἀίται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζεν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ΄.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα ποχ᾽ ἁ Μιδεᾶτις
Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ιφικλῆα,
Αμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Απτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
« Εὕδετ᾽, ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
« Εὕδετ᾽, ἐμὰ ψυχὰ, δύ᾽ ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα.
« Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε. »
Ως φαμένα, δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ᾽ ἔλαβ᾽ ὕπνος.
Αμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν Αρκτος
Ωρίωνα κατ᾽ αὐτὸν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ηρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ηρακλῆα.
Τὼ δ᾽ ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ

Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν.
Αλλ' ὄκα δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τόκ' ἄρ' ἐξέγροντο, Διὸς νοέοντος ἅπαντα,
Αλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ητοι ὄγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ιφικλέης, οὖλαν τε ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. Ο δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ηρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Οψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
Αψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Αλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
« Ανσταθ', Αμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν.
« Ανστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
« Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτεῖ;
« Η οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἱ δέ τε τοῖχοι
« Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
« Εστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν. »
Ως φάθ'. Ο δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

Ητοι δγ' ὠρίγνῦτο νεοχλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρα κολεὸν μέγα, λώτινον ἔργον.
Αμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνας.
Δμῶας δὴ τόχ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
« Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
« Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρᾶς δὲ θυρᾶς ἀνακόψατ' ὀχῆας.
« Ανστατε, δμῶες ταλασίφρονες. Αὐτὸς ἀϋτεῖ. »
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ητοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ηρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν. Ο δ' ἐς πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ερπετὰ δεικανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῶ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ιφικλῆα·
Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.

Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον.
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, τέρας κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ηνώγει· « Μηδ' εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
« Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. Καὶ, ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι

« Ανθρώποις ὅ τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
« Μάντιν, Εὐηρείδα, μάλασε φρονέοντα διδάσκω; »
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. Ο δ' ἀνταμείβετο τοίως·
« Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
« Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος, ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
« Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
« Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
« Αλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Αργείαισι.
« Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
« Αμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
« Ω καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
« Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
« Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
« Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
« Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
« Εσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
« Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελησεῖ.
« Αλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
« Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
« Η βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
« Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
« Νυκτὶ μέσᾳ, ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτώ.
« Ηρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς, ἀμφιπόλων τις
« Ριψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
« Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἂψ δὲ νέεσθαι

« Αστρεπτος. Καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
« Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται,
« Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνεν ἐστεμμένον ἀϐλαϐὲς ὕδωρ·
« Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον.
« Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὣς τελέθοιτε. »
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ηρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείω κεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος, ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Οσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Αργόθεν ἄνδρες
Αλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Παμμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ερμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Αρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ιππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ασφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,

Αμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Αργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ανδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ Ιππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Αργεος ἐνθὼν,
Οππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Αδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Αργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Αλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ωδε μὲν Ηρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

. . . .

. . . .

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

. . . .
. . . .

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεὺς,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
« Εκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
« Ερμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
« Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
« Εἴ κεν ὁδῶ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίταν.
« Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
« Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
« Αλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ελισσοῦντος,
« Αἱ δ' ἱερὸν Θείοιο παρὰ ῥόον Αλφειοῖο,
« Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίω πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
« Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
« Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης,
« Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
« Πηνεῶ ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
« Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε

« Εἰς ἅλις, ἤ ῥα βόεσσι μένος κεραοῖσιν ἀέξει.
« Αὖλις δέ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
« Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
« Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
« Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος Νομίοιο
« Ιερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
« Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
« Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
« Ρυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
« Εσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
« Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
« Ες ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
« Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο,
« Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
« Μέχρις ἐπ' ἐσχατιᾶς πολυπιδάκος ἀκρωρείας·
« Ας ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
« Η δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἀπ' ἀγρῶ.
« Αλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
« Εσσεται, ὅντινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
« Ηέ τοι Αὐγείαν, ἠὲ δμώων τινὰ κείνω
« Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
« Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
« Εμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
« Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. Η ῥά νυ παῖδες
« Αθανάτων τοιοίδε μετὰ θνατοῖσιν ἔασι. »

Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ις ἀνέμω, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλ' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· θείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ενθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἰόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργω.
Αλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Αλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ ματράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
Αλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Αλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρως, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλως,
Ηντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ηρακλῆος,
Ωμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ενθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Αμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. Οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ανδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,

Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ηέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Αφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ες τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων·
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Εξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε, διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Αλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ιεροὶ Ηελίοιο· χροιὴν δ' ἔσαν, ἠΰτε κύκνοι,
Αργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Εν νομῷ· ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντο.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχανδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμήν,
Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν γε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ηδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Αστέρι πάντες εἴσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.

Ος δή τοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ηρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τῶ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιῶ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ωμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστα.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Αμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Εστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ηρακληείη.
Λαοφόρω δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθω,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Η ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ηκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
« Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
« Ωσείπερ σφετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
« Ηλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' Αργεος, ὡς νέος ἀκμὴν,
« Ενθάδ' Αχαιὸς ἀνὴρ, Ελίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
« Ος δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Επειῶν,

« Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
« Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις.
« Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·
« Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
« Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήναν.
« Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
« Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνάσκομαι, ἐκ Περσῆος.
« Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
« Ἠὲ σέ· δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
« Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
« Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
« Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐχὶ,
« Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
« Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
« Εἰπὲ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
« Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
« Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
« Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
« Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
« Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
« Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
« Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν. »
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,

Ὣς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
« Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅττι με πρῶτον ἀνήρευ,
« Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας·
« Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
« Ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
« Νόσφιν γ᾽ ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
« Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
« Οἷον δ᾽ ἀθανάτων τιν᾽ ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα,
« Ἱρῶν μηνίσαντα, Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
« Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὣς,
« Λῖς ἄμοτον κεράϊζε, μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
« Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
« Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
« Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ᾽ ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
« Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν
« Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
« Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
« Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
« Εὑρὼν, σὺν πυκιναῖσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζαις.
« Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
« Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
« Νευρειὴν, περὶ δ᾽ ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
« Πάντῃ δ᾽ ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
« Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ᾽ ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
« Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο

« Φρασθῆναι δυνάμαν, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
« Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
« Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμαν·
« Ἀλλὰ κατὰ σταθμὼς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
« Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
« Πρίν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
« Ητοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
« Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
« Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
« Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
« Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
« Εν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
« Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
« Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
« Οκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
« Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
« Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
« Σκεπτόμενος, λαμυρὼς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
« Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
« Ασχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
« Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
« Ἀλλ' οὐδ' ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,
« Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
« Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
« Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις

10.

« Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύαισιν ἕλιξε
« Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχας ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
« Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυῤῥαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
« Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
« Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
« Ως δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
« Ορπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
« Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
« Τῶ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγε τανύφλοιος ἐρινεὸς
« Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
« Ως ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
« Μαιμώων χροὸς ἆσαι· ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
« Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
« Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
« Ηλασα κὰκ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
« Αὐτῶ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
« Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν γ' ἔμ' ἱκέσθαι,
« Υψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
« Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
« Ηλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
« Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
« Νωσάμενος, πρὶν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
« Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
« Ρίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
« Ηγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας

« Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι·
« Πρὸς δ' οὖδας πτέρναισι πόδας στερεῶς ἐπίεζον,
« Οὐραίω ἐπιβὰς, πλευραῖσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
« Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
« Απνευστον, ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
« Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
« Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμαν,
« Αργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
« Τματὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
« Ενθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
« Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
« Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμαν μελέεσσιν,
« Ερκος ἐνυαλίω ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
« Οὗτός τοι Νεμέω γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
« Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος. »

ΛΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛʹ.

ΙΝΩ, χ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάραος Αγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Εν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
Ιερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ως ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Εξαπίνας ἐπιοῖσα· τὰ δ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνὺ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»

Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε· « Τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι. »
Μάτηρ τὰν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Οσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
Ινὼ δ' ἐξέῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ὡὐτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ες Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Εξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Εκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
« Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λωΐα, δυσσεβέων δ' οὔ. »
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωματόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ.

ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κ' ἄλλον ἔμ' ἅδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐντὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγοντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐντι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐχ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

ΚΟΡΗ.

Α σταφυλὶς σταφὶς ἐντι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ! φεῦ! τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε, κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μή βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔνθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ προβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἴσετι χεῖλος ἀμελξῶ.

ΚΟΡΗ.

Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμυξῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δέ μευ οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; Γάμοι πλήθοντι ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φαντὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέοντι. Τίνα τρομέοντι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω. Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐντι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ομνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπένθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνιψῶ;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνησεῖ σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὤνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ὤνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ ἕθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμάεσσα· πατὴρ δέ σοί ἐντι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ ἕθεν ἄλσος, ὅπῃ ἕθεν ἵσταται αὖλις.

Ὡς δή τοι σκύλος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ᾽ ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ηρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον.
Τῶ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιῷ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ᾽ αὐχένα νέρθ᾽ ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ωμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστα.
Θαύμαζεν δ᾽ αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ᾽ ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Αμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ᾽ εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ᾽ αὐτόθι πίονας ἀγρὼς,
Εστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ᾽ Ηρακληείη.
Λαοφόρω δ᾽ ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθω,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Η ῥα δι᾽ ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ηκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
« Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
« Ωσείπερ σφετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
« Ηλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ᾽ Αργεος, ὡς νέος ἀκμὴν,
« Ενθάδ᾽ Αχαιὸς ἀνὴρ, Ελίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
« Ος δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Επειῶν,

« Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
« Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις.
« Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·
« Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
« Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήναν.
« Ὥς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
« Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνάσκομαι, ἐκ Περσῆος.
« Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
« Ἠὲ σέ· δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
« Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
« Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
« Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐχὶ,
« Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
« Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
« Εἰπὲ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
« Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
« Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
« Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
« Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
« Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
« Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
« Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν. »
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,

Ος μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
« Ω Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὄττι με πρῶτον ἀνήρευ,
« Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας·
« Αμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
« Οππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λιλίησαι ἀκούειν,
« Νόσφιν γ' ἤ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
« Αργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
« Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα,
« Ιρῶν μηνίσαντα, Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
« Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
« Λῖς ἄμοτον κεράϊζε, μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
« Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
« Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
« Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
« Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρην
« Ιῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
« Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
« Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ελικῶνι
« Εὑρὼν, σὺν πυκιναῖσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζαις.
« Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
« Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
« Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἷθαρ ἔθηκα.
« Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
« Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
« Ηματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο

« Φρασθῆναι δυνάμαν, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
« Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
« Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὄντιν' ἐροίμαν·
« Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
« Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
« Πρίν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
« Ητοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
« Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
« Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
« Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
« Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
« Εν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
« Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
« Τηΰσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
« Οκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
« Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
« Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
« Σκεπτόμενος, λαμυρὼς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
« Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
« Ασχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
« Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
« Αλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,
« Αλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
« Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
« Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις

« Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύαισιν ἕλιξε
« Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχας ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
« Θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυῤῥαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
« Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
« Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
« Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπαγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
« Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
« Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
« Τῷ μὲν ὑπὲκ χειρῶν ἔφυγε τανύφλοιος ἐρινεὸς
« Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
« Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
« Μαιμώων χροὸς ἆσαι· ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
« Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
« Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
« Ἤλασα κὰκ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
« Αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
« Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν γ' ἔμ' ἱκέσθαι,
« Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
« Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
« Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
« Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
« Νωσάμενος, πρὶν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
« Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
« Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτραν·
« Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας

« Εξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι·
« Πρὸς δ' οὖδας πτέρναισι πόδας στερεῶς ἐπίεζον,
« Οὐραίω ἐπιβὰς, πλευραῖσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
« Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
« Απνευστον, ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
« Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
« Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμαν,
« Αργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
« Τμακτὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
« Ενθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
« Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
« Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμαν μελέεσσιν,
« Ερκος ἐνυαλίω ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
« Οὗτός τοι Νεμέω γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
« Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος. »

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πινυτὰν Ελέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κ' ἄλλον ἔμ' ἅδ' Ελένα τὸν βωκόλον ἐντὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγοντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εντι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

ΚΟΡΗ.

Α σταφυλὶς σταφὶς ἐντι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἀδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ! φεῦ! τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύγε, κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μή βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔνθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ προβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἴσετι χεῖλος ἀμέλξω.

ΚΟΡΗ.

Μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμυξῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δέ μευ οὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; Γάμοι πλήθοντι ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φαντὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέοντι. Τίνα τρομέοντι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω. Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐντι.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς.

ΚΟΡΗ.

Ομνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπένθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνιψῶ;

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνησεῖ σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ὤνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ὤνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Εξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ ἔθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμάεσσα· πατὴρ δέ σοί ἐντι Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ ἔθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ, βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χνοάοντα διδάξῶ.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. Τί μοι ἔτρεσας; ὡς μάλα δειλά!

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις!

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλ' ὑπὸ σὼς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ! φεῦ! καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας! ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν. Τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. Ηχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν!

ΚΟΡΗ.

Αρτεμι, μὴ νεμέσα· σῆ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ρεξῶ πόρτιν Ερωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Αφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ γυνὰ, μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ως οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Αλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χ' ἁ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ομμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ος δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη΄.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ

« Ῥοδοπαχέες ἁγναὶ Χάριτες, δεῦτε, Διὸς κόραι. »

Ο δὲ λόγος πρὸς τὴν ἠλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, « γλαυκᾶς Αθάνας δῶρον, ἠλακάθη φιλέριθε » (τουτέστι, φίλεργε) « ταῖς γυναιξίν. »

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Αθανάας,
Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπάβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Οππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑπ' ἀπαλῶ.
Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Οππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἰμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,

Καὶ σὲ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
Οππάσαι σὲ δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὡξ Εφύρας κτίσσε ποτ' Αρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ανθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ιαόνων,
Ως εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδὼν σ'· « Η μεγάλα χάρις
« Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. »

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν. Διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κ' ἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας·
Γιγνώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τὰς ζοΐας ἔχω
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, Μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Αμέραν· ὄκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα; τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δίδως!
Αλλ', αἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,

Τῷ κεν, λώϊον αὐτὸς ἔχων, ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
Οππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Αλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
Κ' αἴ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
Ανδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ἄς κε ζόῃς, τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Εξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' Ερος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ος ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Αλλ' ἀπρὶξ ἁπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.

* * * *

Εμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοί, νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔντι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ,
Κ'ἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τῷ 'ραμένῳ συνερᾷν ἀδόλως σέθεν,
Οππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχεις,

Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆϊοι φίλοι.
Αἱ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Εν θυμῷ τε λέγεις, « Τί με, δαιμόνιε, 'νοχλεῖς; »
Νῦν μὲν, κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον,
Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ως εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ωχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Αγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Εταξε τὼς Ερωτας.

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Εσυρεν αἰχμάλωτον·
Ο δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ετυπτε τοῖσι τόξοις.
Ο θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδῖτα·
« Πάντων κάκιστε θηρῶν,
« Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
« Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας; »

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
« Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
« Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
« Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
« Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
« Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
« Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
« Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
« Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
« Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
« Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
« Καί μευ σίναζε κραντήρ.
« Τούτους λαβοῖσα τέμνε,
« Τούτους κόλαζε, Κύπρι,
« (Τί γὰρ φέρω περισσώς;)
« Ἐρωτικὼς ὀδόντας,
« Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
« Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
« Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων; »

Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.

Εκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κὴς ὕλαν οὐκ ἔϐαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Εκαιε τὼς ἔρωτας.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγροσύνην τε καὶ ὄλβον,
Εξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ον λεῦκον καλέουσιν (ὃ γὰρ φιερώτατος ἄλλων),
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Εμπλεα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

Εἰς Δέλφιδος ἀνάθημα.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ερπυλλος κεῖται ταῖς Ελικωνιάσιν.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιὰν,
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

β'.

Ανάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

γʹ.

Εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
   Αμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Αγρεύει δέ τε Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίαπος
   Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Αντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. Αλλὰ τὺ φεῦγε,
   Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα, κατεγρόμενος.

δʹ.

Εἰς φάλητα παίγνιον.

Τήναν τὰν λαύραν, τόθι ταὶ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
   Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον, ἀλλὰ φάλητι
   Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Ερκος δ' εὔιερον περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
   Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
   Ενθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλιξ

Αμπελος· ειαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
  Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
  Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Εζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριάπῳ
  Εὔχου ἀποστρέψαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κ' εὐθὺς ἀποῤῥέξαι χίμαρον καλόν. Ην δ' ἀνανεύσῃ,
  Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ρεξῶ γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
  Σακίταν. Νεύοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ε'.

Αῆς, ποτὶ τᾶν Μοισᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
  Αδύ τί μοι; κἠγὼν, πακτίδ' ἀειράμενος
Αρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θέλξεῖ
  Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Εγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς, ἄντρου ὄπισθεν,
  Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ϛʹ.

Εἰς Θύρσιν τὸν αἰπόλον ὀδυρόμενον αἶγα, ἣν λύκος κατέφαγε.

Ω δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος· οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι (τί τοι πλέον;), ἁνίκα τήνας
 Οστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας.

ζʹ.

Εἰς Νικίαν ἰατρόν.

Ηλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῶ Παιήονος υἱὸς,
 Ιητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος,
Νικίᾳ, ὅς μιν ἐπ' ἆμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρω,
Ηετίωνι, χάριν γλαφυρᾶς χερὸς, ἄκρον ὑποστὰς
 Μισθόν. Ο δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

η'.

Εἰς Ορθωνα τὸν Συρακόσιον ὑπὸ μέθης ἐν δυσχειμέρῳ νυκτὶ τεθνηκότα.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ορθων·
Χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴῃς.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μόρον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

θ'.

Εἰς Κλεόνικον ἐν Θάσῳ ναυαγήσαντα.

Ανθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὣς οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ηπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης,
Εμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν, αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

ι'.

Εἰς Ξενοκλέα ταῖς Μούσαις ἀνατεθεικότα ἄγαλμα λίθινον.

Υμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἄνθετο πάσαις
  Τὤγαλμα Ξενοκλῆς, τοῦτο τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός. Οὐχ ἑτέρως τὶς ἐρεῖ. Σοφίᾳ δ' ἐπὶ τῷδε
  Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ια'.

Εἰς Εὐσθένην τὸν φυσιογνώμονα καὶ σοφιστήν.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα. Φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
  Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
  Χ' ὑμνοθέτας αὐτοῖς δαιμονίοις φίλος ὤν,
Πάντ' ὤν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής·
  Καιπερ ἄκικυς ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

ιβ'.

Δ. οὗτος ἀνέθηκε Διονύσῳ ξόανον καὶ τρίποδα.

Δαμομένης ὁ χοραγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἅδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκαν
Ανδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ιγ'.

Α Κύπρις οὐ πάνδαμος. Ιλάσκεο τὰν θεὸν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Αμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
Ξυνόν. Αεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Εκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Αθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ιδ'.

Εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες· ἐν ἡλικίῃ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρη θείοισι παρ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμησεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ιε'.

Εἰς τὸ αὐτό.

Γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
« Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, » ἐρεῖς· « ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
« Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς. »

ιϛʹ.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
« Ανακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
« Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν· »
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ερεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ιζʹ.

Εἰς Επιχάρμου ἀνδριάντα.

Α τε φωνὰ Δώριος, χὠ 'νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν, Επίχαρμος.
Ω Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν,
Οἳ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πεδωριστᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ
(Σωρὸν γὰρ εἶχε ῥημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζόαν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ιη'.

Εἰς Θρῇσσάν τινα γυναῖκα.

Ο μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε ΚΛΕΙΤΑΣ.
Εξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντ' ἐκείνων,
Ων τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μάν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ τελευτᾷ.

ιθ'.

Εἰς Αρχίλοχον.

Αρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἀῶ.
Η ῥά νιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Απόλλων·
Ως ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Επεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

κʹ.

Εἰς ἀνδρίαντα Πεισάνδρου τοῦ τὴν Ηράκλειαν ποιήσαντος.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ὠνὴρ,
Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος συνέγραψεν ὠκ Καμείρου,
Χ' ὅσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῇς,
Εστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κὴνιαυτοῖς.

καʹ.

Εἰς Ιππώνακτα.

Ο μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ιππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶ,
Θαρσέων καθίζευ, κ' ἢν θέλῃς, ἀπόβριξον.

κβ'.

Εἰς τραπεζίτην Κάϊκον.

Αστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.
Θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
Αλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κάϊκος
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

κγ'.

Εἰς ἑαυτόν.

Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὔτιν' ἐφελκυσάμαν.

✦✦

ΣΥΡΙΓΞ.

ΟΥΔΕΝΟΣ εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ,
Μαίας Αντιπέτροιο Ͽοὸν τέκεν ἰθυντῆρα,
Οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποκα Ͽρέψατο ταυροπάτωρ,
Αλλ' οὗ πιλιπὲς αἶθε πάρος φρένα τέρμα σάκους,
Οὔνομ' Ολον, δίζωον, ὃ τᾶς μέροπος πόθον
Κούρας γηρυγόνας ἔχε τᾶς ἀνεμώκεος·
Ος Μοῖσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
Ελκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγω,
Ος σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παπποφόνου, Τυρίαν τ' ἐῤῥύσατο·
Ω τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
Πᾶμα Πάρις Ͽέτο Σιμιχίδας.
Ψυχὰν, ὦ βροτοβᾶμον,
Στήτας οἶστρε Σαέττας,
Κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
Λαρνακόγυιε, χαροῖς·
Αδὺ μελίσδοις
Ελλοπι κούρᾳ,
Καλλιόπᾳ,
Νηλεύστῳ.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΒΙΩΝΟΣ

ΓΕΝΟΣ.

Τρεις γεγόνασι βουκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὑτοσὶ, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης. (*Suidas V.* Θεόκριτος.)

ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΑΙΑΖΩ τὸν Ἄδωνιν· « Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις! »
« Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις! » ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο, δειλαία, κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν· « Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις. »
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις, ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Αγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Αδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο,
Καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ορειάδες· ἁ δ' Αφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ερχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
Οξὺ δὲ κωκύουσα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ασσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Αμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ,
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν, Αδώνιδι πορφύροντο.
« Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν! » ἐπαιάζουσιν Ερωτες.
Ωλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Αδωνις·
Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Αδώνιδι Κύπριδος. « Αἲ αἴ! »
Ωρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες· « Αἲ τὸν Αδωνιν! »
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Αφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Αδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ανθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται. Α δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν ἀείδει·
« Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν! ἀπώλετο καλὸς Αδωνις. »
Αχὼ δ' ἀντεβόασεν· « Απώλετο καλὸς Αδωνις. »
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἲ αἴ!
Ως ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Αδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,

Ως ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο· « Μεῖνον, Αδωνι,
« Δύσποτμε, μεῖνον, Αδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
« Ως σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
« Εγρεο τυτθὸν, Αδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
« Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα,
« Αχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κ' εἰς ἐμὸν ἧπαρ
« Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
« Εκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω,
« Ως αὐτὸν τὸν Αδωνιν, ἐπεὶ σύ με, δύσμορε, φεύγεις.
« Φεύγεις μακρὸν, Αδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Αχέροντα,
« Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
« Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμὶ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
« Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
« Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
« Εμμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
« Καὶ κλαίω τὸν Αδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
« Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη,
« Χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ερωτες,
« Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. Τί γὰρ, τολμηρὲ, κυνάγεις;
« Καλὸς ἐὼν, τοσσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν; »
Ωδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ερωτες,
« Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν! ἀπώλετο καλὸς Αδωνις. »
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Αδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.

Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἐστ' ἀγαθὰ στιβὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ, νέκυς ὢν, καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι. Πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν,
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος, τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν καλοῖσιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν,
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. Χὢ μὲν ὀϊστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν,
Χὢ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέῃσιν ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει,
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
« Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν! » ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. Οὐκ ἔτι δ' « Ὑμὰν, »
« Ὑμὰν » οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος· ᾄδεται « Αἶ αἶ! »
« Αἶ αἶ! » Καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον ἢ Ὑμέναιος,

Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
« Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις! » ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι,
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν· Ἄδωνιν
Αἱ μὲν ἐπαείδουσιν, ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει·
Οὐ μὰν, οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια· τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν.
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. β΄.

ΙΞΕΥΤΑΣ ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ορνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ερωτα
Εσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. Ως δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο τ' ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ερωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὼ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως ῥίψας, ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ος νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ερωτα καθήμενον. Αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
« Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τ' ὄρνεον ἔρχευ.
« Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ,
« Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔνθῃς,
« Οὗτος, ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
« Ενθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ. »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Α μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ες χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
« Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαϐὼν τὸν Ερωτα δίδασκε. »
Ως λέγε. Χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ερωτ' ἐδίδασκον·
Ως εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Αθάνα,
Ως χέλυν Ερμάων, κίθαριν ὡς ἁδὺς Απόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκεν
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ερωτ' ἐδίδασκον,
Οσσα δ' Ερως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον ἢ φοβέονται,
Η 'κ θυμῶ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ην δὲ νόον τῷ Ερωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ην δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΟΥΚ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ 'μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα.
Εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Η Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ην τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθῆν
Ανθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ες πόσον (ἆ δειλοί!) καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον; . . . . .

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ΄.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΑΡΟΣ, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρου,
Η θέρεος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Η θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ἅσσα μογεῦμες;
Η γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Η καὶ χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ;
Η τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; Εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα. Σεῦ δὲ ἕκατι
Εξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν· νιφετόν τε κρύος τε φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ανίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἀδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίϊος ἀώς.

ζ'.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ΑΜΦΑΣΙΑ τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν·
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ωτειλάν. Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

η'.

Ολβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ολβιος ἦν Θασεὺς, τῶ Πειριθόω παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Αΐδαο.
Ολβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Αξείνοισιν Ορέστας,
Οὕνεκα οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἅρητο κελεύθους.
Ην μάκαρ Αἰακίδας, ἑτάρω ζώοντος, Αχιλλεύς·
Ολβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

θ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν·
Μηδὲ τὺ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα. Πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι'.

Μοῖσας Ερως καλέοι· Μοῖσαι τὸν Ερωτα φέροιεν.
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

ια'.

Εκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲς ἰοίσας
Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.....

ιβ'.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ελπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ'.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χὠ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. Ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά.

ιδ'.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιέ.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΣ νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
Ιμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
Αεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κ' ἦν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἁδὺν ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνὰν,
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα
Πηλείδην ἀγάπαξεν Αχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Αρπασε τὰν Ελέναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἆγε δ' ἐς Ιδαν,
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος. Εχώσατο ἁ Λακεδαίμων,

Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. Οὐδέ τις Ἑλλην,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων,
Μεῖνεν ἐὸν κατὰ δῶμα, φέρων φθισάνορ' Ἄρηα.
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεὺς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν. Ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειαῖς, καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ.
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ·
Καὶ ποτὲ μὲν τήνας ἐφίλει χέρα· πολλάκι δ' αὐτᾶς
Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἅδεα δάκρυ' ἐπίνει.
Ἤσθιε δ' οὐχ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι. Πάντα δ' ἐποίει,
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. Ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
« Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί·
« Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα· μούνα σὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.
« Αἱ δύο παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαὶ,
« Ἄλλα μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
« Νύσσα καὶ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
« Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο. . . . . . . »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

ΕΣΠΕΓΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Εσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε, φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος, ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. Οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

ΑΜΕΡΕ Κυπρογένεια, Διὸς τέκος ἠδὲ Θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν. Τί νυ τόσσον ἀπήχθεο; καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
Αγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ως μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΜΟΣΧΟΥ

ΓΕΝΟΣ.

Μόσχος, Συρακούσιος, γραμματικὸς, Αριστάρχου γνώριμος. Οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον, τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητήν. (*Suidas.*)

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

Α Κύπρις τὸν Ερωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
« Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ερωτα,
« Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
« Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ᾽ ἀγάγῃς νιν,
« Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα· τὺ δ᾽, ὦ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῖς.
« Εντι δ᾽ ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
« Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ᾽ εἴκελος· ὄμματα δ᾽ αὐτῷ
« Δριμύλα καὶ φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
« Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά,
« Εν δὲ χολᾷ νόος ἐστίν· ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
« Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
« Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ᾽ ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
« Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
« Βάλλει κ᾽ εἰς Αχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
« Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.

« Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
« Ανέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
« Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
« Τυτθὸν ἐστὶ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
« Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
« Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
« Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ ἡ αὐτῷ
« Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα· τὸν Ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
« Ην τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δαμάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
« Κ' ἤν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
« Κ' ἢν γελάῃ, τύ νιν ἕλκε· καὶ, ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
« Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.
« Ην δὲ λέγῃ· Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα·
« Μὴ τὺ θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέ-
βαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΕΥΡΩΠΗ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς,
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ,
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε. Φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιίσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Η δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Η δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ

Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Οψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν·
« Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
« Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
« Ηδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
« Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
« Ως μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος! ὥς με καὶ αὐτὴ
« Ασπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα!
« Αλλά μοι εἰς ἀγαθὸν Μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.»
Ως εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας;
Ηλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Η ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν Αναύρω,
Η ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐΰπνοα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ανθοδόχον τάλαρον. Ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Αγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
Θηητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ηφαίστοιο,
Ον Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Εννοσιγαίου
Ηἴεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφαέσσῃ,
Ητε οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Εν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.

Εν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ιναχὶς Ιὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα· φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Εν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ιναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
Εκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Αργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος, ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Αμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ερμείης ἤσκητο· Πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
Αργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ορνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Αλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Η δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλέθεσκε πέτηλα·
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην

Δρέπτον ἐρωμαίνουσαι. Ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ᾽ ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ᾽ ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Η γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ᾽, ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ᾽ ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ, γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ωλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον,
Ουδ᾽ οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Οστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ᾽ ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ᾽ ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Οσσε δ᾽ ὑπόγλαυκ᾽ ἔσκε δὶ᾽ ἵμερον ἀστράπτοντε
Ισά τ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
Αντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ηλυθε δ᾽ ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανεὶς
Παρθενικάς· πάσῃσι δ᾽ ἔρως γένετ᾽ ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ᾽ ἱμερτοῖο βοός. Τοῦ δ᾽ ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,

Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Η δὲ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ωκλασε δὲ πρὸ ποδοῖϊν· ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην,
Αὐχέν' ἐπανστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Η δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι·
« Δεῦθ', ἑτάραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
« Εζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
« Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
« Πρηΰς δ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
« Αλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
« Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς. »
Ως φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. Αφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
Ην ἔθελ' ἁρπάξας, ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Η δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ακτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφὶς,
Χηλαῖς ἀβρέκτοισιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
Η δὲ τοτ' ἐρχομένοιο γαληνιάασκε θάλασσα·
Κήτεα δ' ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῖϊν,
Γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς.
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι

Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἄντ᾽ ἐχέοντο.
Καὶ δ᾽ αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Εννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ᾽ ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Η δ᾽ ἄρ᾽, ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ᾽ ἄλλῃ
Εἴρυε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ὤην
Δεύῃ ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ᾽ ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ιστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
Η δ᾽ ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ᾽ οὔτ᾽ ἀκτή τις ἁλίῤῥοθος, οὔτ᾽ ὄρος αἰπὺ,
Αλλ᾽ ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Αμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
« Πῆ με φέρεις, θεόταυρε; Τίς ἔπλεο; Πῶς δὴ κέλευθον
« Αργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
« Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
« Ωκυάλοις, ταῦροι δ᾽ ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
« Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδὺ, τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ᾽ ἐδωδή;
« Η ἄρα τις θεὸς ἐσσί; θεοῖς δ᾽ ἐπεοικότα ῥέζεις.
« Οὔθ᾽ ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτε τι ταῦροι
« Εν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
« Αβροχος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

« Η τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,
« Ιχελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
« Οἴμοι! ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
« Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοΐ τῷδε,
« Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
« Αλλὰ σύ μοι, μεδέων πολιῆς ἁλὸς Εννοσίγαιε,
« Ιλαος ἀντιάσειας. Εέλπομαι εἰσοράασθαι
« Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
« Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα. »
Ως φάτο. Τὴν δ' ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς·
« Θάρσει, παρθενική· μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
« Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶμεν
« Ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ, ττ' ἐθέλοιμι.
« Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
« Ταύρῳ ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
« Η μ' ἔθρεψε καὶ αὐτὸν, ὅπα νυμφήϊα σεῖο
« Εσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
« Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται. »
Ως φάτο, καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. Φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάζετο μορφήν.
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυον Ωραι.
Η δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκε τέκνα, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχεῖτε, νάπαι, καὶ, Δώριον ὕδωρ
Καὶ ποταμοὶ, κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν, φυτά, μοι μύρεσθε, καὶ, ἄλσεα, νῦν γοάοιτε.
Ανθεα, νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν, ῥόδα, φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν, ἀνεμώνα.
Νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον ΑΙ ΑΙ
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. Καλὸς τέθνακε μελικτάς!
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Αδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Αρεθοίσας,
Οττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι, μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα, κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδὰν,
Οἵα ἐν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.

Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν· «Ἀπώλετο Δώριος Ορφεύς.»
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Αλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος ληθαῖον ἀείδει.
Ωρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Απόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Αχὼ δ' ἐν πέτραισιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κ'οὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα· σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔῤῥευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων,
Κάτθανε δ' ἐν καρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Αλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ·
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾄδεν,

Οὐ τόσον ᾀδοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Αοῦς,
Ιπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Οσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Αδονίδες πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ας λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Αντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ορνιθες. Λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Αχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.
Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
Εσδομέναν περὶ σεῖο παρ' ἀιόνεσσι θαλάσσας.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Α καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν, λασαμένα τῶ κύματος, ἐν ψαμάθοισι
Εσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.
Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων.
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ερωτες.
Α Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
Τὸ πρώαν τὸν Αδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ομηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Αμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Αρεθοίσας.
Χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ατρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.
Αρχετε, Σικελικαί, τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ασκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ησιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Υλαι·
Οὐ τόσον Αλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Τήϊον ἄστυ·

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, βωκολιασταὶ
Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος.
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος· ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἅντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος. Ἄμμε γεραίρων,
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.

Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

Αἲ, αἴ! ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἠδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.

Ἄρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.

Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα· φάρμακον εἶδες·

Πῶς τεὺ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κ' οὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Η δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.

Αρχετε, Σικελικαὶ, τῶ πένθεος, ἄρχετε, Μοῖσαι.

Αλλὰ δίκα κίχε πάντας. Εγὼν δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. Εἰ δυνάμαν δὲ,
Ως Ορφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποκ' Οδυσσεὺς,
Ως πάρος Αλκείδας, κἠγὼν τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ως ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. Αλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
Σικελικὰ κἀκείνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν
Αγκεσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον. Οὐκ ἀγέραστος
Εσσεῖθ' ἁ μολπά· χ' ὡς Ορφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
Αδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. Εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ κ' αὐτὸς ἄειδον.

Μοχθίζει, πέτρης δγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠΰτε λείϐεαι ὕδωρ,
Νυκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.
Αλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρῆναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει·
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ισθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος. Η δὲ καὶ αὐτὴ
Αμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ιφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. Πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.»
Ως ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένη τεκέων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ως δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Αλκμήνη· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα·
« Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευχαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Η οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; Μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη,
Οστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θαρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης;

Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
Αλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ασχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης χόρος ἐστί.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ος ϑ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ιστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
Ας κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ
Δυσμενέων, μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ἧσι
Στεργειν, ἤ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυίοφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ', ἐμὸν ϑάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
Μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καί πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἧπατ' ἔχοισα,
Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδωνῆος·
Ωδέ ε δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῦν δέ μοι οἴχεται υἱὸς, ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
Εκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὖτις
Ενθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
Υπνον· δειμαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
Εκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδῃ.

Εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι, βίη Ηρακληείη.
Τῇ μεγάλην ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ,
Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
Γυμνὸς, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
Ητοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
Ανδήρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἵματα ἕστο.
Εξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
Εκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ηφαίστοιο·
Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς, ἠΰτε γέῤῥον,
Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι ἐΐκτο)
Ιφικλέης μεγάθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὖτις,
Αλλ' ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεὶ τ' ἀμενηνὸς,
Οντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
Καππεσέειν· κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
Εἰσόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
Αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
Ως ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ιφικλείης.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμοῦς, μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν· ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίνετο δῖα.
Τοῖα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίη. Τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκεῖνος
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων. »

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΤΑΝ ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Εντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Αλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ες χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω,
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἁ δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ενθα καὶ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Η κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Α τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.

ΗΡΑ Πὰν Αχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Αχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
Ως Αχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Αχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Οσσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἠχθαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν,
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κ' οὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Ερωτα ἀροτριῶντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος Ερως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ, ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Εσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ· « Πλῆσον ἀρούρας,
« Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω. »

ΤΕΛΟΣ.

NOTULÆ

IN BUCOLICOS POETAS.

NOTULÆ

IN

THEOCRITI IDYLLIA.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

6. Revocavi pristinum χρῆς, quum emendationi χρέας nullam satis idoneam auctoritatem fulciendæ reperirem, nec nescius tamen Id. v, 540, χρέας hac ipsa sede legi. Sed in talibus satius est codices sequi.

13. Vide Not. ad Nicetam Eugen. pag. 29. Hermannus de Emend. Gr. Gr. pag. 114, ὡς vertit *ubi*.

30. Vide ad Nicetam pag. 75.

43. Vide Valckenarium ad Callim. Eleg. pag. 28.

50. Lectionem κεύθουσα a Scholiaste memoratam unice amplectitur Wernickius ad Tryphiod. Atque ipse scripsissem κεύθοισα, si unus Scholiastes adversus tot codices, in τεύχοισα conspirantes, posset valere. Infra etiam φόνον τεύχειν dixit Theocritus.

51. Si ἀκράτιστον a verbo κρατέω derivetur, frigida hæc est ratio ac sine lepore. Melius Scholiastes ab ἀκράτῳ, ἀκρατισμῷ deducere videtur. Potuissem scribere πρὶν ἢ 'κράτιστον, sed reliqui literas oculis, dummodo fiat auribus synizesis. In altera lectione nihil intererit, utrum πρὶν ἢ ἀνάριστον, an πρὶν ἢ 'νάριστον scribas, facta modo et hic synisesi.

52. Malui ἀκριδοθήκαν. Etenim locustæ non illa decipula potuere capi; sed, quas manu puerulus discursitans rapuerat, raptas in pulchra illa cavea includebat, ut sibi deliciæ essent et quasi in aviario aviculæ. Hanc lectionem et Dahlium prætulisse a Kiesslingio didici.

59. Vulgatior est lectio, οὐδ' ἔτι πα. Sed πα non placet, estque τι melius, ob id saltem ut bis ἔτι vitetur.

62. Vide Not. ad Nicetam pag. 213.

77. Cf. Lennep. in Dissert. de Daphnide Theocriteo pag. 161.

85. Cf. Not. ad Nicet. pag. 155, et Lennep. ibid. pag. 173.

96. In Hermanni emendationem, ἀδέα pro λάθρια, incidit et Lennepius ibid. pag. 171.

102. Scripsi φράσδη, post Juntam et Stephanum,

atque cum codd. nonnullis; quæ lectio et Lennepio placet, quem vide pag. 172.

106. Cf. Valckenarius ad Elegias Callim. pag. 76.

115. Cf. Not. ad Nicetam pag. 254.

134. Prætuli *γένοιτο*. Cf. ibid. p. 235, et p. 236, de sensu *τοῦ ἕλκοι*, in versu proximo.

143. Κεν pro μιν dedi e multis codd. Regimen facile potest abesse. Versu 6, *ἔστε κ' ἀμέλξῃς*. Sed versu 151, *ἄμελγέ νιν*.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Legi merentur quæ notavit Burmannus ad Lotichii Eclog. v, pag. 602.

3. Ἐμὸν e codd. multis, editionibusque priscis, pro *ἐμοὶ* revocavi. Quibus placuit *ἐμοὶ*, offendebant forsan ad tot accusativos. Atque *ἐμὸν* suo in libro habuit Georgius Lecapenus, cujus hæc sunt verba in Φίλτρα: *φίλτρα κοινῶς μὲν λέγεται τὰ ἐπὶ μαγγανείᾳ γιγνόμενα φάρμακα ἢ γοητεύματα ἐπὶ τῷ ἐφελκύσασθαι, ἁπλῶς καὶ τὰ ζῶα, ὅθεν γίνονται τῶν ἡδονῶν ἀπολαύσεις· ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ· « πᾷ δὲ τὰ φίλτρα; ὡς ἂν τὸν ἐμὸν βαρύνεῦντα « καταθύσωμαι ἄνδρα.»* Hunc Lecapeni locum excerptum esse puto ex ejus Scholiis ad suas et

Zaridæ Epistolas, et ad hæc ipsa verba Epistolæ quam ex codice Regio 2508 mihi descripsi: ὃ πάλαι φίλτρον ἡμῖν ἐνέτηξας, τοῦτ' ἴσθι τηρούμενον. Atque ad illud ἐνέτηξας refero locum alium Lecapeni Grammaticæ de verbo Εντείνειν, quod bene Matthæïus in ἐντήκειν mutandum esse vidit.

4. Οὐδέποχ' scripsi post Græfium. Cf. infra v. 157.

6. Nonnulli male geminant literam caninam in ἄραξεν: vir doctus ad Septem Theb. 235, correxit quod jam erat ab aliis correctum. Scripsi ἀλλᾷ pro ἄλλα: infra vers. 127, ἀλλᾷ cum idonea auctoritate scriptum est.

12. Χ' αἱ pro καὶ debetur Blomfieldio ad Sophronis Fragm. pag. 388, tom. v, Valpyanæ Ephemeridis Classicæ.

34. Locus controversus est. Scripsi κ' ἀδ., id est, κὰ ἀδ., pro ῥ' ἀδαμ., e Vossii conjectura, quod et Briggsius proposuit. Nescio quid fabulosi de lapide durissimo in Hade innuitur. Apposite Martialis VII, 100. « Pontice, voce tua *posses adamanta movere*. »

48. Vulgo τῷδ' ἔπι. Sed ἐπὶ pertinet ad μαίνονται, unde per tmesin avulsum est.

54. Genitivum ἀγρίω, pro ἀγρίῳ, Hemsterhu-

sius proposuit. Frustra Brunckius articulum τῶ poscebat; infra quidem ποτὸν κακόν; attamen articulus recte hic abesse potest: *contre un cruel.* Non potui concoquere epithetum ἀγρίῳ πυρί, quod vulgo editur.

126. Εὗδον non est *satis habuissem, me continuissem*, sed *lectum meum repetivissem*: nox enim erat intempesta. Attamen Hermanni perplacet emendatio, εὖ δ' ἧς.

147. Brigssius, ut videtur, offendens ad particulam τε, conjicit τὸ, nempe τὸ δρόμημα ἔτρεχον. Sed, ut hic πέρ τε, sic Id. VII, 60, ὅσαις τέ περ.

149. Ερᾶται penultima producta, ut πέτασαι, in Anacreontis odario ad Columbam.

152. Genitivum ἀκράτω e codice bono enotatum prætuli vulgato ἀκράτῳ. Επιχεῖσθαι οἴνου, ὕδατος, syntaxis est notissima. Tupius conjecit ἄκρατον, Græce quidem, sed non utiliter. Libanius tom. IV, pag. 189, de Alcibiade: χορεύει δὲ ἴσα τῷ Θεῷ, διάδετος μὲν ταινίαις καὶ τοῖς στεφάνοις τὰς κόμας, ποδήρει καὶ (scrib. ποδ. δὲ, e cod. Regio 3017.) ἀστράπτων χιτῶνι, καὶ καταπάστοις ἀλουργήμασιν ἐμπρέπων, καὶ πολὺν ἄκρατον ἐπιχέων πανταχοῦ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ΄.

1. Laudat hunc locum Basilius Schol. ad Gregorium Naz. in Notitiis MSS. tom. XI, part. II, pag. 121, et sic interpretatur μοναχικῶς: ἐπὶ πορνείᾳ πορεύομαι.

4. Vulgo: ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν — Malui aliter distinguere.

9, 21. Sic pro ποιησεῖς, codd. nonnulli. Et VI, 31, ποεῦντα codd. præbuerunt. VIII, 18, ἐπόησα sumsi e codd. multis et priscis editionibus. X, 25, vulgatam olim ποεῖτε revocavi, et 38, ποεῖν dedi, constantiæ causa. Scio Brunckio et Dawesio hanc formam prorsus displicuisse; sed aliis placuit criticis, iisque doctissimis, et Dobræo nuper Plutum edenti. Notandum omnino occurrere in lapide Sigeo, et nonnullis Ægyptiis inscriptionibus: cf. Letronii eruditissimas de Ægypti historia Disquisitiones pag. 452. Nec mirum vocem, quæ dicitur poetica, in saxeis saxorum titulis legi: nam multa vocabula quæ poetis fere peculiaria esse videntur, sæpe e dialecto quadam remota petebantur.

23. Καλύκεσσι intelligo de rosis: cf. ad Nicet.

Eugen. pag. 38. Rufinus Anthol. v, 48: Καὶ στόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος. Dioscorides ibid. 56: μαζοὶ.... πάσης τερπνότεροι κάλυκος.

24. Blomfieldius ad Callim. Del. 116, conjicit: ὅτι δύσσοος οὐχ ὑπ. Hiatum tuetur Gerhardius in Lectt. Apollon.

28. Ἐμεῦ pro μευ sumsi e cod. uno. Displicet encliticæ post comma. Id. II, 5, Θέστυλί, μοι non potuit mutari. Sunt et alia similia. Malim in talibus encliticam acuere, Θέστυλι, μοί. Alicubi ad Aristænetum hæ nugulæ me impediebant. Ceterum hæ difficultates e diligentiore recentiorum criticorum distinctione nascuntur. Græci homines uno tenore hæc legebant, Θέστυλί μοι, ὅκα μευ.

41. Pro μᾶλ' ἐνὶ, e plurimis codd. — Schæferus malit ἔχων, cui adversatur Dœderlein. in Actis Monac. Philol., ἑλὼν absolute et extra syntaxeos ponens seriem, ita ut illud ἔχων, quod Schæferus scribere vult, ipse ad μᾶλα subaudiat. Hæc ratio est contorta: servandum μᾶλα ἑλών. Sic sæpe Theocritus dixit, κόχλον, κέρας, τόξον ἑλὼν, πῦρ ἑλόντες, ἱερὰ χερσὶν ἑλοῖσα: in quibus tamen ἑλὼν esse aptius fateor.

53. Scripsi *κ' αἰ* pro *καὶ*, ut Reiskius; sed non verterim *tametsi*, imo *atque si*.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

8. Lectionem *βίην καὶ κάλλος* a Scholiaste memoratam credo esse veteris alicujus grammatici correctionem, et non in codice repertam. De *δισσολογίᾳ* frustra laborat Scholiastes: Græci sibi in hoc abusu verborum placent. Sed et *δισσολογία* nulla est. Num Æschylei deastri *Bία* et *Κράτος* unus sunt et idem?

11. De hoc loco vide Burettium in Memoriis Acad. Inscript. tom. 1, pag. 240.

23. Revocavi cum Reiskio lectionem veterum editionum et codicum, quam Casaubonus primus in *ἐς στομάλιμνον* mutavit, ducibus quidem Scholiaste et Eustathio. Sed in nomine ignoto major mihi visa est codicum auctoritas.

52. Non necesse fuit sequi Falckenburgii scripturam *τάτρακτυλλίδες*. In lectione vulgata fit synizesis.

56. Comparat Bynæus de Calc. Hebr. I. c. 1. § 1. Thalmudicorum proverbium: « Dum calceus est « in pede tuo, conculca spinas. »

59. Editiones aliæ *χυανόφρυν*, aliæ *χυάνοφρυν*, quod scripsi. Arcadius de Accentibus: *τὰ εἰς υς πάντα σύνθετα, συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ υ, προπαροξύνεται, σύνοφρυς, λεύκοφρυς, κάλλιχθυς, δίβραχυς*. Sic III, 18, *χυάνοφρυ* scripsi. VIII, 72, *σύνοφρυς* editur, cum variante *συνόφρυς*: XVII, 53, est *χυάνοφρυ*. Cf. Wernickius ad Tryph. pag. 290.

61. Hermannus de Pleonasmo pag. 207, rationem conjunctionis *καὶ* explicat, et altera lectione *ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ* utitur. *Ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ* esset *juxta stabulum*, sed *ποτὶ τὰν μ.* est *ad stabulum, ad stabuli parietem*; ideoque hoc prætuli.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

10. Gerhardius in Lectt. Apollon. probabiliter legit *ἧς τι ἐνεύδεν*.

23. *Ποχ'* e multis codd. fuit enotatum, et placeret quidem, ni et *Ἀθηναίαν* esset mutandum. Nam *ἐρίζειν τινὰ* dici non puto. Servavi ergo vulgatam, cui consonat Idyll. VII, 41: *βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω*. Cf. Wunderlichius Observ. in Æschylum.

57. *Πολλάκις* e codicibus reposui. Vulgatum adver-

bium τετράκις idonea carere videtur auctoritate.

95. Cf. Bernard. ad Nonn. tom. 1, pag. 327.

98. Olim πέξω, et sic codd. pro quo Dorice scripserunt editores πεξῶ. Sed eos non recte sum sequutus. Conjunctivum optime se habere ostendit Thierschius in Actis Philolog. Monacensium.

109. Λωβασεῖσθε in futuro sumsi e Gregorio Cor., αὖαι ex eodem et codd. plurimis. Ironica est Comatæ verborum sententia nec inficeta. Vide et Burgesium ad Supplices.

121, 123. De his versibus consulendus omnino Huetius in Epistola ad Jac. Larium.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛʹ.

Pag. 43. Vulgo Οὖρις. Recepi propositam emendationem Δοῦρις, quum certa sit.

16. E multis codd. recepi φρύγει pro vulgato φρύττει.

22. Ποθόρωμι sensum optimum exhibet et in codd. multis legitur. Vulgatam ποθόρημι Schæferus ad Ellips. pag. 368, 759, Cyclopeæ philosophiæ accomodatiorem esse putat, ideoque tenendam.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

Hanc Eclogam « omnium reginam » vocat D. Heinsius, consentiente Valckenario.

2. Hoc Apollonio Dyscolo tribuendum erat, ut ex ejus libro *καὶ τρίτος ἁμὶν* scriberem, pro *δὲ τρ. ἄμμιν*. Vide Hermann. de Emend. Gr. Gr. p. 81.

4. Εσλὸν, post Brunckium, recepi pro *ἐσθλὸν* e codd. duobus, huncque dorismum in hoc Idyllio servabo. Sic XVI, 14, *ἐσλοῖς*, nec id sine idoneo auctore.

8. Υφαινον, quod viris doctis placuit, et nuper fuit a Burgesio in Ephemeride Classica tom. XXVI, pag. 123, probatum et firmatum, lubens recepissem, si unus saltem codex id dedisset. Burgesius præterea, ut hiatus vitetur durior, conjicit, *τ' εὖ σύσκιον*. Equidem non sum adeo *χασμοφόβος*, et XXIV, 17, prætuli etiam *ἐξειλυσθέντε ἐπὶ* vulgatæ *ἐξειλυσθέντες ἐπί*.

21. Tupius suam conjecturam *μεσαμέριος* viris doct. nonnullis probavit, estque sane elegans et bene græca. Notum vel ex Latinis poetis ad personas epitheta e tempore sumta apte transferri, quod etiam Dacerium ad Horat. Ep. XV, 8;

xvi, 51, notare memini. Sed non fit semper id quod fieri licet. Theocritus xiii, 69, Ἱστία δ' ἤϊθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. Ibi Tupius, ut sibi constaret, μεσονύκτιοι proponere debuit: factum bene, adverbium reliquit intactum. Nec tentandum δειλινὸν κατέδαρθον, xxi, 39; nec xxiv, 11, μεσονύκτιον στρέφεται Ἄρκτος.

31. Mirum est Piersono et Valckenario ἑταῖροι ἀνέρες displicuisse, qui xxii, 154, legerant φίλοι ἄνδρες. Atque sunt similia plurima, quæ tractarunt sæpe critici viri.

47. Putat Gerhardius in Lectt. Apollon. tangi hic Apollonium Rhodium.

50. Sic distinxi, ut pateat facilius ad κἠγὼ μὲν supplendum esse ἄρχομαι.

54. E codd. pene omnibus ἴσχει pro ἴσχῃ scripsere Valcken., Gaisf., quos sequutus sum. Altera lectio ἴσχῃ apte vindicata fuit a Thierschio in Actis Monac. Philologorum.

73. Non esse ξενέας proprium nomen Heinsio, Wesselingio, Valckenario, statuentibus parui, quibus nuper adstipulatus est Lennepius in Dissert. de Daphnide pag. 164.

97. Vulgo ἐρῇ. Tot codd. exhibent ἐρᾷ, ut dorismo insolito valere dixerim. Tamen supra 45,

ἐρευνῇ: sed sibi forsan in omnibus usus non constabat.

106. Κ' εἰ in cod. legitur. Olim κῆν ἔρδοις, male; nunc κῆν ἔρδῃς e correctione critici optimi. Sed malui codicis vestigiis insistere.

140. Scripsi πυκιναῖσι cum Brunckio, pro πυκινῇσι, ut mihi in hac forma constarem. Qui putat πυκιναῖσι defendi lectione codicis unius πυκινοῖσι, vir doctus errare videtur. Nam hic οι est male scriptum pro η, errore frequentissimo. Sic ad 144, πλευροῖσι est pro πλευρῇσι, ad 157, ἀμφοτέροισιν pro ἀμφοτέρῃσιν: XXV, 210, πυκινοῖσιν pro πυκινῇσιν.

147. Notat Cæcilius Metellus (qui quis sit discas e notis ad Aristæn. pag. 233.) in Valpyano Diario tom. XX, pag. 9, imitationem Homerici loci Il. φ. 261. Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ.

152. Νᾶας est correctio Heinsii a multis probata atque recepta. Nuper vetus lectio λᾶας revocata est; sed quo sensu?

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

Argumenti verba κρίτης ὁ Δ. εὖ μ. ᾄσας προσηγ.

in Gaisfordiana obelo notantur. Distinxi satis nitide, ut Δ. — ἄσας sit nominativus absolute pendens.

49. Verbis ὦ βάθος ὕλας oves puto significari lanigeras. Wernsdorffius ᾧ legebat, ut et olim Palmerius. Sed ᾧ, vel ὦ aliorum criticorum, valde displicet et parit obscuritatem inter duo ὦ positum.

76. Sequitur vulgo hic versus, Ἀδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρυεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς, qui repetitur Id. IX, 7; unde puto huc male fuisse invectum. Nam numerus versuum a Daphnide canendorum eo assumto fit uno major. Editores nimium patienter illud emblema tulerunt; ego prorsus ejeci.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ'.

In Argumento τὰ addidi ante ὑπὲρ e mente Schæferi. —Initio Eclogæ fere suspicor excidisse versus aliquot quibus Pastor rem omnem alicui exponebat. Etenim versibus 14, 22, sqq. Pastor narrat.

26. Lectio codd. multorum ἐνὶ Καρίαισιν, quam Brunckius recepit, speciosamque Valckenarius esse ait, speciosa non est; quippe quæ metrum

violet. Κα enim producitur. Theocritus XIV, 46, οὐδὲ Καρτστὶ κέκαρμαι, lectione probabili.

27. Εγχαναχάσατο scripsi, ut infra ἀλλάσατο: sed hoc tantum e codd. E durissimo illius verbi dorismo major fit onomatopœia.

30. Vir doctus, quem hic versus impedit, idque merito, nodum ut secet, ait se in Theocriti editione, quæ nunc maxime torcularibus premitur, φυσῶ emendavisse, et versum confert similem ex Idyllio XII, ubi ἀναφυσῶ. Sed, qui dicit μηκέτι φυσῶ, φυσῆσαι se fatetur, quod vix ferendum est. Equidem hunc versum τοῦ Νομέως cantilenæ contribui, et puto verbis μηκέτι φύσης obtrectatorem aliquem musici ejus studii calumniatoremque invidum respici.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

8. Malui affirmative efferre. Ceteri hic interrogationem ponunt. Atque sic versu decimo.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

Pag. 68. Verba ἀντιγεγρ. ὑπὸ Θ. Κ. non sunt lucida, nec sana forsan. Videtur hic esse sensus:

ἀντιγ. ὑπὸ τοῦ Κύκλ. τοῦ Θ. *cui responsum est Theocriteo Cyclope:* si Θεοκριτείου scriptum fuisset, major fuisset loci facilitas. Est et alia lectio ἀντιγ. ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον, in aliis libris. Mox in versibus Niciæ πολλάκι sumsi e Calliergi editione pro πολλούς. Ad sententiam confer notas in Aristænetum I, XV, pag. 456. Ovidius de Tereo: « Facundum faciebat amor. »

16. Τό οἱ, ut XIII, 54. Nil temere mutandum. Ordo, ἔχων ἕλκος, nempe βέλεμνον τό οἱ ἥπατι πᾶξε Κύπρις.

20. Sequor lectionem codd. duorum: ita fit cum versu sequente symmetria.

32. Vide Not. ad Nicetam pag. 324.

59. Vulgo φέρειν.

81. Ad Eunapium proposui: ῥᾷον δὲ δὴ ἄγ', εἰ χρυσὸν ἔδωκεν; quod est facillimum; sed displicet nunc hic styli color. Malim cum Synizesi ἢ εἰ, *quam si.* Brigssius conjicit, ῥᾷον δ' ἄγ' ἢ εἰ χρ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβʹ.

Pag. 73. Αἶτας dicit vocari τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου: nempe αἶτας esse positum pro ἔτας. Vocales enim αι et ε sunt ἀντίστοιχοι. Post

vocem ἐρῶν posui lacunæ signa, quæ manifesta est. Et θεασάμενος suspectum est.—Blomfieldus, Gloss. ad Persas 694, hoc carmen poetæ Ionico incerto tribuere mavult quam Theocrito. Sed potuit ludere poeta Doricus dialecto non sua: quidni?

2. Vide Not. ad Aristænetum I, 1, pag. 207.

9. Φρύγοντος pro φρύττοντος scripsi, in 19 codd. repertum.

14. Vulgo, τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν. In quibus nulla est syntaxeos ratio. Sequutus sum lectionem quam ex antiquo codice Salmasius enotasse creditur.

15. Wassenbergii conjecturam, ἦ ῥα ποτ' ἦσαν Χρύσεοι οἱ πάλ., probat Jacobsius ad Alcæi Epigrammata. Mihi quidem prorsus inutilis esse videtur. Ad varietatem ἔσσαν pro ἦσαν serius nunc adverto; nam apte potuerat recipi.

23. Prætuli e Toletano uno ὅσσ' vulgatæ ὡς, syntaxi, puto, nitidiore, et id Kiesslingio fere placuisse intelligo.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ'.

Quæ post Argumentum in Gaisfordiana sequuntur

de Amoris genealogia male hic sunt collocata. Constituunt enim laceram veterum scholiorum particulam, pertinentque ad verba Idyllii prima de Amoris incerto genitore.

11. Blomfieldus Gloss. ad Pers. 392, conjicit ἐξ ἁλὸς, pro ἐς Διὸς, citra necessitatem, ni fallor, etsi ex parte faveant codd. nonnulli, qui ἐκ Διὸς exhibent. Lectio vulgata firmatur omnino hoc loco Idyllii secundi: ἁνίκα περ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι, ubi ποτ' ὠρανὸν idem est ac ἐς Διός. — Schæferus edidit ἀνατρέχοι, et sic scribere jussit Thierschius in Actis Philol. Monac.

19. Recepi ἀνὴρ e Palatino, Ἰωλκὸν e plurimis codd.; nec displicebat hæc lectio Kiesslingio.

51. Capiunt hæc Interpretes ut metaphoræ appendicem, sermonemque nautarum, astro cadente. Equidem novam hic instituo sententiam et de Argonautis intelligo, ad quos rursus convertitur narratio.

66. Mitscherlichius ad Hymnum in Cer. proponit ἐμόγησεν ἂν ῥία, vel ἐπέρησεν ὤρεα, conatu frustraneo.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

1. Τοιαῦτα sumsi in multis codd. inventum: nempe, χαίρην τοιαῦτα καί τε κελεύω. Sic jam feliciter Reiskius divinaverat.

4. Ἀρ', a plurimis codd. datum, præferendum omnino visum est Wartonianæ conjecturæ, οὗτος αὐσταλέοι, nunc receptæ.

17. Locus controversus, nec puto, sanus. Editiones nonnullæ κοχλίας: codd. plurimi κολχίας, quod retinui, quamvis renitente Triclinio: ἢ γράφοντες (scribe, οἱ γρ.) κολχίας ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα. Syllabæ incommodo posset subveniri, si de syllaba constaret. Quæ de voce κολχίας nuper scripserunt viri docti, in Valpyi Diario Classico tom. XVII et XVIII, legi, nec inde multum profeci. De bulbo Colchico cogitari non potest, qui non est edulis; nec de bulbo, qui fuerit Colchico similis; nam poeta, isque optimus, incerta et debili periphrasi res non describit. Puto nomen latere loci unde βολβὸς ἐξηρέθη, quid? cujus? nescio. Notes τὶς abesse a nonnullis codicibus, unum habere κολχείας. Forsan (atque sit in ænigmate conjectori venia) legendum, βολβὸς κ' ὀρχείας ἐξηρέθη: i. e. καὶ ἐκ τῆς ὀρχείας βολβὸς

ἐξηρέθη, et ex areola horti bulbus fuit avulsus. Erant in χώρῳ: bulbi ad manum; unum avellunt, πότῳ ὄψον, ut ait alter. Ορχεία qui dixerint non novi quidem; sed vox analogiæ non repugnat.

23. Vulgo χῆρθα. Restitui codicum scripturam, eamque optimam. Loquitur idem ille Apis facetulus et dicax. Lycum, quem modo per proverbium innuerat, jam clare nominat.

44. Εἴκοτι pro εἴκατι, ex uno quidem nunc codice recepi; sed IV, 10; V, 86; XV, 139; XVI, 51, multæ mihi adfuerunt auctoritates.

51. Vide Not. ad Nicetam Eugen. pag. 246. Demosthenes in Polyclem: *γελάσαντα δ' ἔφασαν αὐτὸν εἰπεῖν· «ἄρτι μῦς πίττης γεύεται:»* quem Oratoris locum respicit Grammaticus Bekkeri pag. 208.

59, 60. Distinxi satis nitide, ut videtur, versus non valde in recentibus editt. expeditos.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε'.

Pag. 85. Θαμένων τὰ Ισθμ. est optima Blomfieldii emendatio pro vulgata Θεμένων: cf. Museum Criticum tom. II, pag. 346. Valckenarius con-

jecerat θεωμένων, quod, ad sensum quidem optimum, a Sophronea dialecto recedebat.

2. Εὐνόα) Fuit hoc nominis Mauræ reginæ, Bogudis uxori, quam J. Cæsar dilexit.

7. Scaligeri conjectura μεῦ firmari videtur Salmasii Palatino: cf. Kiessling. Quum dicit Valckenarius ἄτρυτος fuisse male tentatum, Ruhnkenium respicit.

8. Ταῦθ' non habet ἰλεὸν adjunctum pro appositione, quæ vulgaris est loci explicatio. Ταῦτα est mihi ut XIV, 3, pro διὰ ταῦτα, et mox fit appositio: δηλονότι ὅπως μή...

20. Hesiodus E. 380: ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

28. Ironice jubet et cum sarcasmo, θὲς πάλιν, nempe ut vetet.

38. Revocavi pristinam bonamque scripturam, quam non debuit Valckenarius absurdam dicere. Video mecum Kiesslingium facere.

72. Lectio est multorum codicum. Non metro timui, ob cæsuram.

83. Non volui scribere, ut vulgo, ὤνθρ. Cf. ad Nicetam pag. 141. Gerhardius in Lett. Apollon. τοι pro τι reponit, nimiam forte hexametri fingendi diligentiam venans, quam poeta neglexit.

Sic etiam agit alibi. Talia sine codicibus tentamina omnino sunt frustranea.

110. Vulgo, Βερενικεία. Prætuli codd. duorum lectionem, quam et conjecerat Valckenarius ad Eleg. Callim.

115. Πονέοντι, pro πονέονται, est conjectura, sed certa, ni fallor. Supra 112, pro φέροντι, multi codd. male φέρονται: XVI, 12, ἔχωνται et ἔχωντι, XVII, 25, καλεῦντι et καλεῦνται, 92, ἀνάσσοντι et ἀνάσσονται, 97, περιστέλλονται et περιστέλλοντι permutantur: nec aliter X, 29, λέγοντι et λέγονται. Est et in hoc versu alia lectio ποιεῦνται, quæ Reiskio et Valckenario placere non debuit; est enim valde debilis. Orta hæc ex solenni verborum ποιῶ et πονῶ permutatione.

118. Videndus omnino ad illustrationem hujus loci Chandlerus Itin. Gr. c. XXVIII, pag. 61. versionis Gallicæ.

121. Vulgo ἐφεζόμενοι, quod cum τῷ ποτῶνται mirum nimis visum est.

129. Non debuit hic versus ob syntaxeos anomaliam sollicitari. Sic et nos loquimur. E Gallicis unus interpretibus: « époux à son *dix-huit ou dix-« neuvième* printemps. » Prevostus abbas, scriptor inter optimos numerandus, in periodico opere

(*Le pour et le contre*) tom. 20, pag. 335 : « j'a-« vertis que la plus grande partie du second tome, « et le *dix-sept* et le *dix-huitième* entiers ne sont « pas de moi. »

130. Malui πέρι cum Reiskio, quam περί.

136. Forsan, ἀρξεύμεθ'. II, 65, permutantur ἄρξευμαι et ἄρξωμαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιϛ'.

13. Reizius emendare voluit, τοιόσδ' ὅτις : quod non est necesse. Offendebat, puto, ad τοιόσδε. Sed de sequentibus intelligendum.

19. Interrogationem hic malui.

41. Pro στυγνῷ Ἀχέροντος, post Brunckium, recepi Tupii conjecturam. XVII, 49. Στυγνὸν πορθμῆα καμόντων. Accedit nunc magna Hemsterhusii auctoritas.

44. Lectioni κεῖνος, in multis codd. repertæ, favet et Joannis Siceliotæ locus a Ruhnkenio prolatus.

90. Pro αἴ τ' ἀνάρ. Hoc malui codd. quorumdam et veterum editionum. Nam articulus αἱ merito displicebat.

97. Rationem non exputabat Valckenarius cur Salmasius βοὰ, pro βοᾶς, scribendum censuerit :

equidem exputo, nec displicet. A codd. tamen omnino standum est.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

Pag. 101. Καταβιβάζων, pro vulgata ἀναβιβάζων, est Hemsterhusii emendatio necessaria, quam et Geelius invenit.

6. Ρέξαντες καλὰ ἔργα, verbis Horatii temere sollicitatis, « post ingentia facta. »

24. Non debebat, puto, vir doctissimus Valckenarii conjecturam κῆρας recipere. Epitheta ἀθάνατος καὶ ἀγήρως sæpe junguntur. Supra XII, 17, dii dicti sunt ἀγήρω ἀθάνατοι.

26. Αμφω lectio est plurimorum codd., fere a Kiesslingio probata.

34. Οἷα δὲ est tandem apodosis τοῦ οἷος μὲν versu 13.

38. Revocavi γυναικᾶν, pro γυναικῶν. Plurimi codd. et priscæ editiones illud habent. Αἰγᾶν non semel Theocritus scripsit.

94. Tot codd. hoc ἀμφαγ. tuentur, ut duce Brunckio, recipiendum fuerit; placetque Kiesslingio.

95. Καταβρίθειν est Horatianum *prægravare*.

111. Εταῖροι potest hic peculiari modo intelligi de

illo aulicorum hominum ordine quos Alexandrini reges Φίλους proprie vocabant, et de quibus nuper docte egit Letronnius in eruditissimis de Ægyptiaca historia Disquisitionibus. Etenim ne amicis, rara avi in aulis, carerent, *Amicos* fieri jusserunt, ut Persarum reges suos sibi Πιστοὺς creaverant. O male memoriola ista mea pereat, quæ mihi lepidum lepidi poematis versiculum de *Principis amico* obtrudit!

126. Malui Homericam formulam, ἐπὶ μηρία καίει, quam ὅδε μ. κ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

5. Τυνδαρίδα tot codd. exhibent, ut non recipere non potuerim.

19. Melius ἵκετο visum est quam ᾤχετο. Cf. Not. ad Nicetam pag. 120.

21. Si τίκτεν sincerum est, syntaxis fuerit Gallicæ similis.

26. Recepi Hermanni emendationem, nisi quod ἔφανε scripserim.

28. Conjecturæ μέγα λᾶϊον nonnihil opposui ad Eunap. p. 154. Vide nunc de toto hoc loco docte agentem Lennepium in Anthologia Boschiana, coll. Valperga in Altera ad Bremium Epistola.

38. Cf. Not. ad Aristænetum pag. 334.

39. Valckenarii conjecturam, δρόσον, a Dahlio receptam, apte confutat Valperga loco cit.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

9. Χ' ὡς, pro χὠ, est Schæferi correctio.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

7. Vulgo λαλέεις, quod modo præcessit nec potuit repeti. E codd. tribus sumsi καλέεις. Permutantur hæc verba: cf. Not. ad Aristænetum. « Quam « delicata mihi das nomina! »

16. Malui e codd. recipere ἔρσαις, numero multitudinis, ποιητικώτερον. Sic et 11, 107. Horatius: « nebulæ pluviique *rores;* matutina *frigora;* canæ *pruinæ;* » et similia ubique multa.

41. Cf. Valckenarius ad Callim. Eleg. pag. 76.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα'.

6. In singulari ἰχθύος Galli vernaculam agnoscimus syntaxin. Nil hic est tentandum. Versu præcedenti μελεδῶνες nonnemo in nota Valckenarii

proposuit, quem Hemsterhusium esse nunc non ignoratur.

10. Δελῆτα, pro τε λῆδα, Brigssii est emendatio optima.

12. Κῶπα recepi pro κῶας e Kiesslingii sententia. Jam Srothii conjecturam κῶπαι Brunckius admiserat.

14. De τῷ πόνος cf. Not. ad Nicetam Eug. p. 40. Sic xx, 42, flores esse dicit poeta ἔργα φίλα μελίσσαις.

15. Οὐχ ἵνα revocavit jam Kiesslingius, quem vide.

25. Ταὶ, pro δ' αἱ, Græfii est conjectura, a Kieslingio probata.

26, 27. Restitui verum et priscum verborum ordinem quæ citra necessitatem critici transposuerant, Ασφαλίων altero versu, αὐτομάτως priore scribentes.

36. Locus fere conclamatus, et varie tentatus explicatusque. Puto sententiam claudi in καθεύδων. Latent hic vulgaria quædam proverbia. Codicum varietas, ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, est sane notabilis. Quærant adhuc sibi nucleum eruditi.

38. Facilior locus, nec sanior, forsan, quum bis eadem sententia iteretur.

49. Κὲν pro μὲν e Kiesslingiana venit. Μὲν tamen tuetur Wernickius ad Tryphiodorum, ubi, quod

est verosimilius, et, ni fallor, verissimum, ἰχθὺ' scribere jubet. Gerhardius, qui in Lectt. Apollon. varia in hoc loco tentat, κεν scribit.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϐ'.

Rariora in hoc poematio dorismi esse vestigia observat Valckenarius. Plurimis in locis vel e codd., vel e similitudinis analogia formas doricas restitui, non ausus tamen omnia reformare *quæ reformanda* videbantur.

15. Pro ἐφερπύσας, recepi Kiesslingii correctionem.

25. Vide Valckenar. ad Callim. Eleg. pag. 104.

30. Vellet vir eximius in talibus vocem acui, et ἔξ scribi. Sed ita peribit versuum apta et necessaria inter se connexio, et nimia vocis elatio faciet ut jam τοίχων novam sententiam ordiri nec ab ἀμφοτέρων ἐξ pendere videatur.

49. Vide Schæferum ad Ellips. pag. 249.

69. Dispunxi quam vulgo fit vividius. Nota formula, ὁρᾷς; οὐχ ὁρᾷς;

75. Vir doctus, cujus meminit Valckenarius, Hemsterhusius est. In variante lectione, Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης, id est incommodi quod Ἄμυκος sit conjectura, ut videtur; quod futurum κεκλή-

σεται sit ineptum; quod, si suum Amycus nomen sic declaret, nec suum Pollux reticere debuerit: atqui quod sit sibi nomen non significat. Nam ex versu 67, πὺξ διατεινάμενος — non putandum est Amycum nosse se cum heroe *pugnis gaudente* colloqui; quippe qui supra dixerit: ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα. Distinxi plene post διατεινάμενος, quum editiones tantum comma habeant, ut verus loci sensus facilius pateat.

102. Potest conferri locus OEd. C. 546. ξένην ἐπὶ Σκήπτρῳ προδεικνὺς χεῖραν. Hic potest ἐτώσια adverbiascere. Qui dixerit in σκήπτρῳ et χεροὶν esse casus enallagen, more styloque grammaticorum abuteretur. Insignis ille helluo et athleta Timocreon Rhodius, qui, quum nullus conluctator superesset, ἐχειρονόμησε (Athen. x, 9.), reliquos sibi atque jam inutiles ictus in aera spargens, poetice dici poterat ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς.

123. Ἅμα Codex obtulit pro ἄρα, vividius et magis graphice.

126. Quum λαιῇ λαιὴν Pollucis Amycus prehenderit, hic λαιῇ sententiam impedire videtur. Ἄλλο δὲ στόμα ex Aldina et codd. nonnullis recepissem, ni metro timuissem.

129. Non debuit Valckenarius Hemsterhusii sui

νῖκος recipere. Nunc tamen huic lectioni favet codicis unius secunda manus. Vulgatæ optimus est sensus. De gestu cf. Not. ad Aristæn. I. xv, pag. 449.

146. Scripsi sic pro γυμναὶ δ'.

153. Malui hanc Aldinarum, Reiskii, et Vaticani libri lectionem, quam τάδ' ἔειπα cæterorum. Supra 65, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

163. Scripsi ὔμμες γε pro ὔμμες δέ.

164. Ματρώϊον nuper etiam a Kiesslingio receptum Juntinam tantum auctoritatem habet. Non se impediunt omnino, quod putasse videntur viri docti, πατέρες et πατρώϊον αἷμα. Πατέρες enim sunt *pater et mater*, quo de sensu ad Marinum egi.

165. Recepi Schæferi correctionem, pro τοῦτον—γάμον.

168. Forsan ἑλοῖσ'. Permutantur facile ἑλὼν et ἔχων. Schæferus ad Ellips. pag. 249, proposuit ἄγοισ', et hoc facillimum, ob utriusque verbi obviam synchysin: continuo infra xxv, 112, ἄγων et ἔχων Vaticanus librarius confudit.

172. Pro ἔχθεα λῦσαι recepi codicum lectionem.

178. Βάντες Brigssii est conjectura pro πάντες.

190. Optem Reiskii conjecturam ἐν ἰτεΐνοισι codice

firmari. Nam poetæ pingere debent, et clypei *saligni* plus poetice valent quam *terribiles* clypei. Supra XVI, 79, Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν.

197. Revocavi χολεοῖο, quod in χολεοῖιν mutatum est, forsan ob ἄορε duo, satis inepte, vel ob hiatum.

199. Frustra Brunckius conjecit ὅθι, nec id recipere debebant viri doctiss. Sic XXIV, 27, male egerunt in eadem vocula. Conferas Gerhardii Lectiones Apollon. Potui et non plene distinguere, quum τόθι et pro *ubi* ponatur. Infra in Epigr. 4, nunc τόθι e cod. legitur: cf. Jacobs. ad hoc Epigramma in Anthol. Palatina, et Spitzner. de versu Heroico.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

24. Vulgo distinguunt post ἀταρπὸν. Junxi epithetum, ad Tupii mentem, qui conjicit ξυνάν, quod vellem in codice reperisse. Tupius, τοῖσι δ' ἐρῶσι: sed citra necessitatem.

31. Vulgo, ανίκα παχθῇ. Nihil est in codd. auxilii. Sensus loci non est obscurus; verbum ipsum ab auctore adhibitum in incerto est. Quod conjeci,

si non verum, saltem haud improbabile. Forsan et, ἀνίκα φλεχθῇ.

38. Sic, pro ἐπισπεῖσας, e duobus codd. Nescio an vere; utique non vulgariter.

46. Pro τό σοι στίχοισι, recepi certissimam Schæferi, Porsoni et Brigssii emendationem. Permutatione solenni vocalium ι et οι, scripserat aliquis τὸ τοῖς τίχοισι: inde fecit alius, τό σοι στίχοισι, criticam videlicet facere se putans. Qui corrigunt, τόσσοισι στίχοισι χαράξων, et metrum fortasse violant, et sine dubio sententiam. Si inscriptionem tantum amator recitasset, inscriptio periisset, quum ἀπηνὴς ille abesset, qui præsens eam memoria saltem conderet. Ergo fuit in pariete domus exarata.

52. Ὑπὲκ, quod tentant, est gallice, *de dessous*.

55. Vulgo, νέον. Sed puto voluisse librarios scribere νέου, unde feci νέω, quum hic dorismus jam supra exstet. Et Salmasio Hemsterhusioque νέω venisse in mentem, et esse ab Hamakero receptum nunc video.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

25. Τε e codice pro vulgato δέ.

29. Homerici loci meminisse videtur: Οἰκία... εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

65. Inter χρέος et τέρας ambigere non poteram.

69. Inde profecisse epitaphista videtur apud Jacobs. Anal. Gr. tom. XIII, pag. 819: Μοιρῶν γὰρ κλωστῆρι τέλος βιότοιο τέτυκται.

70. Vulgo, μάντι Εὔηρ. μάλα σε φρον. Cepi μάντιν e Vaticano. Interrogatio in διδάσκω sententiæ prodest. Gerhardius Lectt. Apoll. legit μάντις Εὔηρ.

90. Vulgo αὐτοί. Codex unus αὐτοῦ, quod est vulgaris scriptura librarii cujusdam pro αὐτῷ, quod cum genitivo αὐτῶ imprudens confundebat.

97. Brunckius jam ὧς pro ὡς dedit, optime. De ὧς, τῶς, et latino *sic*, hoc sensu, monui ad Nicetam.

127. Vertunt *eques*. Est *Hippalides*, patronymicum nomen. Scrib. ergo Ἱππ., et cf. Claverius ad Apollod. pag. 250.

137. In Codice vetustissimo hujus Idyllii clausulam reperit Scaliger, quam describere non gravabor, quamvis supposititiam, quum ab omnibus fere repudiata fuerit editoribus, sitque jam rarissima.

Αὐτὰρ ἐπ' ἤματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Δεῖπνον δ' ἐς κόρον, ὅσσον οἱ ἄρκιον εἶεν.

Καὶ τροφᾷ ἁπλᾷ ἔνδυμα καὶ γύμνασμα ὁμοῖον.
Ισα δ' ἐνὶ χειμῶνι, θέρει, ὥρῃσί τε πάσαις,
Εἵματα, οὐκ ἀσκητὰ, μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας.
Κάδδ' ὄρε' οὐ πάμπαν χωρὶς ῥοπάλοιο μετ' ἄγραν
Πτώκων ἠδ' ἐλάφων, καὶ λύγκων αἰολοδέρμων,
Εἷρπε Διὸς μικκὸς μὲν ἔτ' ὢν παῖς, ἀλλὰ μέγιστος
Εσσόμενος, ποκά τ' οἰσόμενος μέγαν οὐρανὸν ὤμοις.
Οὐ γάρ οἱ ὡπόλλων τοῦ τόξα καὶ αἰνὰ βέλεμνα
Δῶκε φορῆν, ἑνὸς ἐκ γενετῆρος ἐόντι ἀδελφῷ,
Ζανὸς, ὃς ἦλθεν ὑφ' ἓν θνητοῦ λέχος Αμφιτρύωνος.
Οὔτε σάκος νωμᾷν οἷόν τ' ἦν παντόθεν ἶσον
Εἰδόμενον πυρὶ λαμπομένῳ κ' ἄστρων ἀμαρυγαῖς,
Ηφαίστου φίλα δῶρ' ἐχθρᾶς περ ἐόντα ἀφ' Ηρας,
Ω ἐνὶ πάντα τέτυχθ' ὅσ' ἐπὶ χθονὶ γίνεται ἔργα
Ανθρώπων, θαλίαιτε, καὶ αὖ πολέμοιο κυδοιμοί·
Ζῶά τε καὶ φοβεραὶ κεφαλαὶ ποίηντο δρακόντων·
Εν δ' ἦν καὶ λίμνη πρεσβείας Αμφιτρίτης·
Εν δὲ θεῶν μακάρων ἱερὸς κατ' Ολυμπον ὅμιλος·
Τῷ πίσυνος καὶ Κύκνον Αρήϊον υἱὸν ἔπεφνεν,
Αὐτῷ τ' οὔτασε μηρὸν Αρηος τειχεσιπλήτου.
Χ' οὕτω μὲν Διὸς υἱὸς καὶ εὐσφύρου Ηλεκτρυώνης,
Αλκίης ὄφρ' ἄνθος ἐπ' ἀγλαὸν ἶσδε πρόσωπον,
Θηβαῖον κατὰ δῶμα, φίλης ἐπὶ γούνασι μητρὸς,
Ετρέφετ' ἐν θαλίῃ, κ' ἄμφω μάλ' ἔτερπε γονῆας.
Ηδη δ' οὖν χλοεροῖς ἐπυκάσδετο θριξὶ γένειον

Ἀκμάζοντος ἐκείνου, ὁ δ' αὖ εἰς δοῦπον Ἄρηος
Φοίτα, ἄνδρεσσι μεμαὼς χ' ἥρωσι μάχεσθαι,
Καὶ θῆρσ' ὑλοτρόφοις, ἄρκτοις, φοβεροῖς τε λέουσιν.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν γήρασσ' ἠΰς παῖς Ἀλκαίοιο,
Μητρὸς δ' ἔσχε γάμους βίης Ἡρακλείης,
Δὴ τότ' ἐπ' Εὐρυσθῆος ἐπέμπετ' ἀγῶνας ἀνάγκῃ,
Ἥγ' οἱ γειναμένῳ ἅμ' ἐφέψατο. Ζεὺς υπο χηρης
Ἐξετατᾶν Εὐρυσθέ' ἁπάντων ὤμοσ' ἀνάξειν
Τῶν αὐτοῦ γενεῆς Ἀμφικτυόνων βασιλήων.
Ἔνθ' ὅδ' ἐὼν Νεμεαῖον ἑλὼν σύλησε λέοντα
Δέρμα τε ἀμφιτιθεὶς, δεινοὺς ἠρήσατ' ἀέθλους
Ὅσσους Εὐρυσθεὺς ἐπέτελλ' ὑπερηνορέησιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ, μικκὸν ὑμνήσας Ἀμφιτρύωνος
Παῖδα κικλησκόμενον, κρείττους ἔτι μνησομ' ἀοιδῆς.

Versu 13, forsan leg. *οἷός*. — 2, 32, 34, 35. Nescio quid sit medicinæ faciendum. Scaligeranam scripturam exhibeo. — 38. Scaliger, *δεικνὺς*, quod correxi. — 40. Scal. *μικκὸν ὑμνήσ'*. Et hoc in melius refinxi.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κε'.

Est et alius, *κατά τινα ἀντίγραφα*, titulus, *Αὐγείου Κλῆρος*. Plus habet mea recensio, quam aliæ,

dorismorum. Genitivos per ω scripsi, quum versu 101 codex det ἔργω, et 55 in duobus sit βίῃ Φυλῆος ἀγαυῶ: nam, etsi ex his unus ἀγαυῷ exhibeat, pro calami lapsu id habeo, quum βίῃ ἀγαυῷ Φυλῆος in hac formula non bene dicatur. Sic versu 110, βίη βαρύφρονος Ηρακλῆος, non βαρύφρων. Atque versu 67, quum pro σπερχομένῳ codices multi habeant σπερχομένου, inde sumo novum de restituenda forma genitivi dorica argumentum: illi enim librarii putaverunt imprudentes σπερχομένω esse genitivum, et vulgarem formam, ut et alibi, reposuerunt. Scripsi et accusativos plurales per ως, quatuor codd. auctoribus, qui versu 107, ταύρως diserte exhibent. Potuissem et feminina nomina per α efferre, quum versu 136 μάχανδε sit in libris duobus. — Nec omittendum, in notis quidem, initium adulterinum Idyllii hujus a Scaligero repertum; quod raritatis causa lectoribus propono.

Υμνήσω τυ, Διὸς πάϊς ἀνθρώπων ταλαεργῶν
Σῶτερ, ὑπ' ἀργαλέαις ὀδύναις μογερῶς ζωόντων
Οὓς προφανῶς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
Ἐκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων, ἐκ θηρῶν τ' ἀγριοθύμων.
Καί πακ' ἀναστρωφῶν πολυπάμμον' ἐσήλυθες Ἄλιν.

Ενθα δὴ Αὐγείης Υπεριονίδας βασίλευεν,
Ω τόσσ' εἰλίποδές τε βόες καὶ ἴφια μῆλα
Αμπέδιον βόσκοντο, καὶ ἐν ποίῃ κατάκειντο
Καὶ ἐν βουνοῖς παντοίοις καὶ ἐν οὔρεσι νήσου,
Ωστε νομὰς πλήθει πάσας γίνεσθαι ἀμαυρὰς,
Ταύρων τ' ἠδ' ὀΐων ἀποκρυφθείσας ὑπὸ κόπρου,
Α κεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθ' αἴης κρύψασα πρόσωπον.
Καί τυ μὲν Ηλιάδας μεγάλον ποτὲ μισθὸν ὑπέστη,
Αν δέκα θρέμματα πάντα τεῇ βίηφι μερίσδεν,
Οφρα οἱ αὐλείην καὶ ποίμνια μακρὰ καθαίρῃς.
Αλλ' ὅππως σ' ἀππάτησ' ἐπειὴ τοὔργον σὺ τέλεσσας,
Τοί τε ἅμ' Αὐγεάδης πατέρα προλιπὼν κίε Φυλεὺς,
Ηέ μοι, ἠέ τιν' ἄλλῳ ἔτ' εἰρήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ' ὡς τὴν ἀφίκανες ἐπεισβὰς Αλιδα δῖαν
Ερχομ' ἐρῶν πρόφρων· σὺ δέ μ' ἐσθλὰ δὸς, ὦ 'γαθὲ
δαῖμον.
Ηδη τοι Τροιζῆν' ἁγνοῦ λίπε Πιτθέος αἶαν
Αλκείδας, ταῦρον Μαραθώνιον ἐξεναρίξας,
Δέρματι γχυριόων σφόδρα χαρόποιο λέοντος,
Αλιδα δ' εἰσαφικὼν μείζους μαστεύετ' ἀέθλους.
Σπεῦδε δ' ὅγ' ἐς βασιλῆ' ἵμεν Αὐγείην πολυβώτην.
Ως δ' ἄρα χῶρον ἵκανε, βοῶν ἀριθμόν τ' ἐνόησε
(Αλλ' οὐδ' ὧς ψαμμοδείης ἐναλίγκιον ἅλμης',
Οἷον σκιδναμένης φήμης ἤκουσεν, ὅτ' οὗτοι
Αὐτοῦ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἑνὶ χώρῳ),

Ενθ' ὁ γέρων ποίμαινε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα
Γαυλὸν τεχτῆναι ῥιπὸς ἐν χέρσ' ἅμματα πλέξας.
Τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν παῖς Ἀλκμήνης μετέειπε καταστάς·
« Βουκόλε, χαῖρε, γέρον. Τίνος αἱ βόες, ἁ δέ τε χώρα;
« Ἦ ῥά νυ Αὐγεία ὀρόω πολυώνυμον ὄλβον;
« Τοῦ δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλεῖω ἔφασκον χρήματ' ἰδησεῖν
« Παντοίων ἀγαθῶν, ὀΐων τ', αἰγῶν τε βοῶν τε;
« Αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἑνὸς τῶν πλείστων ὧδε πλανῶνται,
« Ἢ ἐπιχωρίων κοιναί, ἤ τινος ὃς βασιλεύει; »
Τὸν δ' ὁ γέρων....

Versu 3, scripsi προφανῶς pro προφανεῖς. — 13. μεγάλην mutavi. Videtur posuisse τυ pro τοι. Forsan, καὶ τεῒν Ηλ. — 15. καθαίρῃ mutavi. — 27. Corruptam lectionem corrigat alius. Cogitabam de refingenda hoc modo : ἀλλ' οὐδ' ὃς ψαμμώδει ἧς ἐναλίγκιος ἅλμῃ. — 31. editum πλέξαι correxi. — Reisk. ἁ δὲ τοῦ χώρα, scribit secure.

15. Vulgo, Μηνίου. Codd. Πηνειοῦ. Malui Heynii scripturam, sed eam Doricam.

40. Cf. Not. ad Planudis Metamorph., pag. 389.

47. Pro vulgato ἡγεμονεῦσαι, sic scripsi e Juntina et codd. tribus.

49. Vulgo, ᾧ κε τὸ μέν κ'. Displicet κε κε, etsi sciam non aliter ἂν iterari. Quum autem duo

codd. habeant μέν γ', sumsi particulam illam, sed pronomini junctam malui.

69. Habui ἀμφότερα e Vaticano. Librarii sæpe sunt χασμοφόβοι nimis, ut et critici. Dixit quidem vir doctissimus *ἀμφότερα numquam apud omnes poetas* obvium esse; hoc habeat exemplum, cui addo Theognideum 974: Χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ' ἀμφότερα.

72. Vulgo κλάζοντε περίσσατινόν γ'. Scripsi quod Reiskius scripsit, hæcque lectio placet Hamakero. Et codd. quatuor θ' exhibent. Κλάζειν γέροντα me tamen paululum impedit; sed poetam tractamus. Sic Id. XXIV, 16, ἀπειλήσασα φαγεῖν, quod male fuit tentatum, et XXV, 74, φεύγεμεν δειδίσσετο, sana sunt, etsi audaciora.

81. Cf. Not. ad Planudis Metam. pag. 388.

97. Vulgo στείνοντο, sine sensu. Burgesius ad Eum. pag. 124, difficultatem loci probe, ut est naris emunctissimæ, intellexit, et proposuit ingeniose ἄγνυντο. Facilius locum sanavi, Vaticana varietate τείνοντο in θείνοντο immutata. Supra XXI, 51, pro ἔτεινα Eldickius conjecit ἔθεινα, et Gerhardius quoque, sic versum refingens: Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· κἄρα δ' οὐ φεύγοντος ἔθεινα.

137. Pro λεύσσοντε, scripsi λεῦσσόν τε, eum Hama-

kero; non ideo tamen, quod, ut vir doctiss., ad dualem de duodecim tauris offenderim.

138. Scripsi μέν γε, pro μέν τε.

172. Fulcrum γ' post κεῖνος rejeci, in una Florentina repertum, assentiente Gerhardio in Lectt. Apollon.

200. Ιρῶν μηνίς. Hemistichium Homericum Il. E, 178.

219. Scripsi sic pro ἐροίμην, dorismum πυθοίμαν versus 49[i] imitatus : atque ita versu 273. Est autem ἀμφεθέμαν versu 278, e codice depromtum.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛ'.

1. Vulgo, μαλοπάρηος. Varietates μαλοπάραυος, μαλοπάρανος mihi meam lectionem suppeditabant.

20. Codd. duo τὰν, quod prætuli vulgatæ μέν.

22. Vulgo, Ινὼ δ' αὖτ' ἔῤῥ. Codd. duo aliam mihi præbebant lectionem, eamque, ni fallor, vividiorem.

26. Πένθημα φέροισαι) Sic Lycophron 302 : Ἐγὼ δὲ πένθος οὐχὶ μεῖον οἴσομαι.

34. Κάτθετο e codd. duobus pro Θήκατο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ'.

A Wartono, qui ad inferiora tempora hoc poematium detrudit, dissentit Heinrichius Præf. ad Mus. pag. 36. — Versus ineptissimos, qui carmini venustissimo in codice quodam præfixi sunt, Scaliger descripsit, et ego describam iterum, diligentiæ causa :

Δάφνις ὁ βουκόλος ὤρεσι κούρης αἶγας ἐχούσης,
Ναΐδος Αγλαΐης, τὸν ἐς Αδου ἄνυ' ἔρωτα.
Αλλ' ὁ τόπος καὶ καιρὸς ἐείδειν πάντα ποθῆσαι
Οττι γαμήλιον αὐτῷ ἥσυχον εἶτελ' ἔρωτα.
Νύμφαν δ' εὑρὼν μοῦναν, τόνδ' ἐφράσατο μῦθον.

1. Cum pluribus editt. Κόρη primum versum dedi, et sic mox nonum, ut dialogus versibus usque singularibus constet.

2. Vulgo, *μᾶλλον*. Recepi Kiesslingii conjecturam.

18. Hunc versum ab omnibus fere editoribus repudiatum, et cujus fontem ignoro, revocavi, ut essent alterni versus.

23. Δέ μευ e codice sumsi pro δ' ἐμόν.

35. Conjectura ἀπενθῆν non est utilis, ut recipien-

da fuerit: quod et de conjectura, οὐ μὰν οὐ τὸν Π., in versu sequenti dicendum videtur.

40. Pro οὔνομα sic codex.

43. Vulgo, οὐ σέθεν. Prætuli codicis asperiorem et veriorem scripturam. Passim fit hiatus ante ἕθεν. Jam Homerus, qui fons loci: ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων. Sic mox. Cf. Tupius. — De forma εὐηγενὴς vide Bentleium ad Callimachi Cer. 136.

44. Hunc versum frustra sollicitant. Potuit inurbanus esse Daphnis. Gerhardius tamen proponit, οἶδ'· ἄκρα τιμ.

52. Lectio Florentina pro ἔτρεμες.

63. Pro σὴ ἐρημιὰς, Burgesius conjicit κόρη μονάς. Varia comminiscuntur. Verum latet.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη'.

In Argumento, pro περὶ τὸ Σ., malim πρὸς τὸ Σ.

6. Vide Not. ad Planudis Metam. pag. 195.

25. De metro prospexi ad Eunap. p. xxvij, ubi quod dixi de productione τῆς ξὺν, quum liquida pronunciatione fere duplicetur, ξὺνν, verum adhuc videtur. Vide Brunck. ad Simonidem de Mul. 100; Buhlium ad Arati Phænomena 20.

Hæc tamen ratio displicet viro doctissimo, et, quum nec ipsa præpositio in hoc loco ipsi græce posita videatur, mihi legere se per literas significavit, δώρῳ κἂν ὀλίγῳ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

1. Ad sententiam cf. Not. ad Nicetam pag. 417. Isidorus Pelus. Epist. II, 109; de vino: ἐκφαίνει τὰ λανθάνοντα, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν κεχώρηκε τὸ τοιοῦτο, λεγόντων πολλῶν· « ἐν οἴνῳ ἀλήθεια »: ubi cf. Rittershus. Plato Symp. 41: τὸ λεγόμενον, οἶνος ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων ἦν ἀληθής: ubi cf. Ast. Symeon Sethi in Οἶνος pag. 83: τινὲς δὲ καὶ φιλαλήθεις ἐπὶ τῷ πότῳ γίνονται· οἶνος γὰρ καὶ ἀλήθεια, φησὶ παροιμία τις. Callias Epigr. οἶνος ἐλέγχει τὸν τρόπον: ubi Jacobs.

3. Thierschius legi vult μάν.

8. Idem corrigit, ὄκα δ' αὖτε θέλῃς τύ. In vulgata quidem syntaxis est impedita; nihil tamen sine codice novaverim. Θέλω absolute positum in rebus eroticis, et *velle* Latinum, ad Aristæn. illustravi.

26. Mutavi vulgatum, ὀμνύασθην.

30. Brunckianum βαρδ. pro vulgata βραδ. et Thierschio probatur.

33. Vulgo ἔχῃς, bene; sed nec male ἔχεις, quod plurimi habent libri, ideoque recepi.

35. Thierschius legere jubet ἐπιτρέπῃς et λέγῃς. Hoc quidem in cod. esse video; sed parva in talibus codicum auctoritas. Atque statim idem liber exhibet ἐνοχλῇς. Pro vulgata, δαιμόνι' ἐνοχλεῖς, Thiersch. conjicit εἰνοχλεῖς, Hermann. ἐννοχλεῖς. Ipsa pronunciatio potest hoc ἐννοχλεῖς efficere: cf. ad XXVIII, 25. Sed facilior visa est Brigssii lectio, in qua vis cæsuræ metrum apte fulciet.

36. Ἐν θυμῷ vertunt, *intus*; male omnino: nam sensus est, *cum ira*, μετ' ὀργῆς.

37. Thiersch. proponit νὺν ἄν. Mox τόκκα, metro metuens, et infra προβλώσκοιμι, idque ut metrum fulciat, cui et Brigssius timebat: frustra. Nam vere Servius in Centimetro: « Æolicum « constat primo pede disyllabo *quolibet*. » Hephæstion, inter alia exempla, hoc habet Sapphonis a pyrrichio incipiens: Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Et Hephæstionis Scholiastes p. 42: πανταχοῦ ἐν τῷ Αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισσύλλαβος

ἀδιάφορος. In hoc ipso carmine primum pedem non semel trochæum esse vidimus, ad quod et Valckenarius offenderat. De metri bonitate jam monuerat Gaisfordius.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

44. Versus est innumerus. Proponit Hermann. de M. pag. 476. Χῦλαν ἔτ' οὐκ ἔβαινε.

ΑΠΟΣΠΑΣΜ.

Pag. 166. Apud Athæneum VII, cap. 20, cujus editorem doctissimum pressim sequutus sum, quippe qui codicum lectionibus fidelius quam ceteri institerit.

NOTULÆ

IN EPIGRAMMATA.

ΕΠ. α'. In Anthologia Palatina VI, 336, unde lemma invexi.

ΕΠ. β'. Ibid. VI, 177. Inde lemma, quod de ceteris lemmatis dictum esto. In cod. Palatino auctoris nomine caret. Dorismi a codice absunt.

ΕΠ. γ'. Ibid. IX, 338. Lemma est plenius et pejus in codice, nempe, Εἰς Δ. τ. α. ὃν ἐν τοῖς βουκολικοῖς ᾄδει ποιήμασιν. —3. Cod. ἀγρεύει δ' ὅτε. Correxere, δέ τυ. Propius accedere visum est, quod reposui, ad corruptam lectionem: τε est et pro σε. —6. Cod. κατταγόμενον. Recepi Tupii conjecturam, quæ et Valckenario placuit, at parum probabilem.

ΕΠ. δ'. Ibid. IX, 437. — 1. Τόθι ταὶ est in codice. Vulgo, τὼς αἱ. — 3. Τριοσκελὲς intelligo de cruribus et φαλλῷ.

ΕΠ. ε'. Ibid. IX, 433. Lemma non apposui; est enim absonum. Codicis lectionibus vulgatas prætuli. Μοισᾶν pro Νυμφᾶν e codice sumtum est.

ΕΠ. ϛ'. Ibid. IX, 432.

ΕΠ. ϛʹ. Ibid. VI, 337. Lemma in codice plenius, ἡ Ηετίωνα ξόανα μισθώσαντα: quæ verba a Theocriti mente aberrant, amicum Niciam tantum respicientis. — 4. Κέδρου non erat relinquendum, quum sit supra τῶ.

ΕΠ. ηʹ. Ibid. VII, 660, ubi Leonidæ Tarentini nomen præfert. Codex πολλῆς, sed ob χειμερίας retinui aliorum πολλᾶς.

ΕΠ. θʹ. Ibid. VII, 534, ubi Automedonti Ætolo (?) tribuitur: cf. Jacobs. — 2. Lectio est codicis.

ΕΠ. ιʹ. Ibid. VI, 338. Codicem sequutus sum.

ΕΠ. ιαʹ. Ibid. VII, 661, ubi Leonidæ Tarentino datur. — 4. Est lectio codicis. An Leonidas vel Theocritus δαιμονίοις pro δαίμοσι potuit dicere? vix credo. Corrigunt δαιμονίως. Locus impeditus vel post hanc correctionem. — 5. Recepi Wartoni conjecturam: cod. πάντων ὧν ἐπέσχεν ἔχει.

ΕΠ. ιϐʹ. Ibid. VI, 339. Lemma exhibet Δημομέδων, qua varietate nominis ne lector impediretur, initialem tantum posui.

ΕΠ. ιγʹ. Ibid. VI, 340.

ΕΠ. ιδʹ. Ibid. VII, 659.

ΕΠ. ιεʹ. Ibid. VII, 658: ubi Theocriti *vel* Leonidæ Tarentini esse dicitur.

ΕΠ. ιϛ'. Ibid. IX, sqq. Junxit poeta trimetrum iambicum et phalæcium.

ΕΠ. ιζ'. Ibid. IX, 600. Versus 1, 5, 9, sunt trochaici tetrametri catalectici; 2, 4, 6, 8, 10, ionici a majore dimetri brachycatalecti; 3 et 7, iambici trimetri.

ΕΠ. ιη'. Ibid. VII, 663, cum Leonidæ nomine. In lemmate cod. Θράσσαν, quod in primo versu sit Θράσσα. Vulgata Θρεῖσσα recte habet. Versus 1 et 3 sunt phalæcii; notanda synizesis in γυνὰ ἀντ'. Alii duo versus sunt dactylici archilochii.

ΕΠ. ιθ'. Ibid. VII, 664. Versus 1 et 4 sunt dactylici archilochii; 2 et 5, iambici trimetri; 3 et 6, iambici trimetri catalectici. Codex Leonidæ tribuit, aut tribuere videtur.

ΕΠ. κ'. Ibid. IX, 598. — 7. Ποήσας lectio est Vaticani libri: cf. ibi Jacobsii notam, et quæ dicta sunt supra pag. 240.

ΕΠ κα'. Ibid. XIII, 3. Lectionem Vaticani χρηστῶ mutaverant in χρηστῶν, citra necessitatem.

ΕΠ. κβ'. Ibid. IX, 435. In lemmate post Κάλλον est διασυρτικὸν ἢ μᾶλλον τωθαστικὸν, quæ non exhibui, quum a sententia epigrammatis recedant.

ΕΠ. κγ'. Ibid. IX, 434. Sub nomine Artemidori ab Aldo et Brunckio editum est.

ΣΥΡΙΓΞ.

Ænigmaticum poematiolum qui velit intelligere, adeat Joannis Pediasimi et Palatini codicis græca Scholia. Versus sunt omnes dactylici, imparibus ordinibus, ut fistulæ calami usque decrescentes; unde difficillimis hisce nugis titulus Σύριγξ.

13. Palatinus codex, ψ. ἀεὶ βροτοβάμων, adversus metrum. Reposui lectionem Heinsianæ et Pediasimi.

16. Χαίροις codicis metro nocet. Salmasianum χάροις nolui exhibere.

NOTULÆ

IN BIONEM.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

4. Consentiunt, quos vidi, libri in κυανοστόλε.

18. Alii ὠρύσαντο. Videbatur mihi in verbo proprio minor esse affectus significatio. Probat Wakefieldius de canibus ὠρύεσθαι poni proprie posse, quod neutiquam negare velim.

21. Ἀσάνδαλος) Cf. Not. ad Nicetam Eugen. p. 352.

55. Veterem lectionem, ἐς σὲ καὶ Ἄρη, defendit Bentleius, facile refellendus.

58. Τριπόθητος frequens est Adonidis epithetum: cf. Not. ad Aristæn. pag. 534. Πόθος a pravo Valckenarii tentamine apte Jacobsius defendit ad Anth. Pal.

71. Οἷα καθεύδων.) Scriptor discrtissimus: « *il meurt*, et, long-temps après qu'il n'est plus, ses amis font silence autour de sa couche; car ils croyent qu'il *sommeille* encore: tant ce chrétien a passé avec douceur! » Sidonius II, Epist. 8: « perpetuis sedibus *dormienti* similior illata est. » Parilia multi notavere: Schelhornius in Bibl. Brem. v, pag. 852; Dausquetus ad Coluthum

extremum; Pricæus ad A. A. 7, 60; Jacobsius ad Achill. Tat. 1, 13; Wyttenbachius ad Plut. t. 1, p. 727; ipse ad Philostratum p. 576.

75. In reponendam cum Wakefieldio Wassenbergii correctionem, βάλλε δέ νιν, pruriebam. Sed, quum possint defendi, vulgata retinui. De florum sparsione funerea egit Goens. Cepot. p. 72; et ipse in Notit. MSS. t. x, part. 2, pag. 194, de simili in re non simili victorum φυλλοβολίᾳ monui.

77. Καλ. pro μύρτοισιν e codicibus sumsi duobus.

90. Recepi post multos criticos Higtii correctionem, motus præcipue versu inde tertio, πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.

96. Pro καί μιν habes Wingaardenii emendationem.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

4. Vulgo ὄρνεον, quod mutavi e mente Valckenarii.

15. Απαλμ. pro ἐπαλμ. nunc habet codicum Stobæi Gaisfordiani auctoritatem.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

8. Wakefieldius secure fulcrum δ' post κιθ. suppresserat, quo carent et codex Vindobonensis et Stobæus.

6. Vulgo, Ἔρωτα δίδασκον. Sed infra καί μ' ἐδίδα-

quent. Recepi Ruhnkenii lectionem, cujus sinceritatem non præsto.

11. Inserunt δ' ante ἁ. Fulcro carere malui.

14. Codd. et hic habent lectionis portenta. Φθισ. Αρ. est conjectura Ruhnkenii. Placeret et Bentleiana, δύστηνον Ἄρηα.

24. Codd. στόμ' ἀνὰ—ἐπήνει. Recepi Ursini conjecturam σῶμ' quæ et aliis placuit. Επίνει audacior et tamen simplicissima est Bentleii correctio.

30. Scripsi cum Longopetræo ἄλλα pro ἀλλά.

31. Καὶ est conjectura Palmerii et aliorum pro γάρ. Sed latet ulcus in νύσσα. Lennepius bene νὺξ conjecisse videtur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

3. Ἀπήχθεο, pro ἀπέχθεο, recepi e codd. Stobæi Gaisfordianis Tit. LXIV, 22.

NOTULÆ

IN MOSCHUM.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α'.

5. Cur hic codicum τί in τὺ mutaretur idonea nulla fuit causa. Cf. ad Bion. ϑ'. Accentum mutavi tantum; nam in indefinito τὶ aliquid est suavius. Sed versu 29, τὺ e cod. pro τι scripsi.

10. Lectio est Stobæi Tit. LXIV, 20, jam a Wakefieldio recepta et firmata.

21. Ad rem cf. Not. in Aristæn. I, 9. extr.

22. Vulgo, δὲ οἱ αὐτῷ. Scripsi ἢ e Calliergo, e quo est ἢ enotatum.

24. Multi δᾴσας, absque idonea auctoritate.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

16. Vide Schæferum ad Ellipses pag. 911.

21. Lennepii conjecturam codice firmatam qui recipiunt sunt extra culpam. Pristinam lectionem retinere malui, optime a Wakefieldio vindicatam.

38. Πόνον) Cf. Not. ad Nicetam pag. 40.

69. Δρέπτον) Cf. Schæferus ad Longum pag. 354.

72. Οὐ μὴν, quod pro vulgata οὐ μὲν Wakefieldius poscebat, nunc e codice fuit a Gaisfordio restitutum.

79. Musis iratis Casaubonus pœnitendam fecerat primum conjecturam, κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρ. δέμας, quam mox abolevit ipse, et receptam lectionem illustravit. Etenim Moschi egregia locutio neutiquam tentanda est. Contrariam sententiam parili verborum colore expressit magnus lyricus loco nobilissimo: « The monarch ears, *Assumes* « *the god*, Affects to nod.... » Quæ verba, liceat id obiter notare, imitatus est scriptor ingeniosus in periodico *Speculo* Num. 23: « at college, he « began *to assume the man.* » Eadem est in hoc Yungi loco figura: « I thought Alonzo most your « friend, And that *he lost the master* in that na- « me. » Hinc non abludit Cyprianea locutio sub initium libri de Idol. Van.: « Hercules, *ut homi-* « *nem exuat*, Œteis ignibus concrematur. » Vid. Casaubonus et ad Suetonium Tib. 33; collata nota ad Planudeas Metamorphoses pag. 345.

114—117. Quatuor hos versus addidi e codicibus duobus. Homœoteleuton, δελφὶς — δελφὶς, in causa fuit cur a librariis properantioribus omitterentur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

7. Valckenarius suum βάμβαλε, curiosa infelicitate excogitatum, plurimis probaverat criticis, quorum sententiæ nolui accedere, et vulgatum λάμβανε retinui.

16. Sic pro οἷαν scripsi e codd. qui οἷα ἐν, οἷαν ἐν, exhibent.

40. Hic interpositus erat versus intercalaris, quem, post Aldum et Brunckium, faventibus codd. tribus, sustuli. Illum Wakefieldius tuetur, et potest quidem defendi. Sed malui codices sequi.

51. Vulgo ποτὶ, quod mutavi: mutaverant Wintertonus et Wakefieldius; hic δωρικώτερον et verius, puto, scribens ποκα. Supra 23, codd. tres habent ποτε pro ποτί.

59. Forsan, Εσσ. Σικελοῖο παρ' αἰόν. Θαλ.

115. Pro εἶδες, scripsi εἶλες, e mente Bentleii, Vossii, Valckenarii. Prona confusio, quam illustrat Friedemannus de Media syllaba pentametri.

128. E Vindobonensi lectione ἄγγεσι bene fecit Brunckius ἄγκεσι. Frequentissima est elementorum γγ et γκ permutatio, de qua egi ad Planudem: cf. et Jacobs. ad Anth. Pal. t. III, p. 280.

19.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

55. Locis Hebraïcis quæ alii citaverunt adde quæ apposui ad Aristæn. pag. 376.

67. Bentleius vertit, *respondeat, condoleat*. Forsan, Ὅστις ἄρ' ἀρθμήσειεν, quod Bentleii latinis conveniet.

68. Interrogatio mihi videbatur sententiæ consulere.

121. Vulgo, φαίδιμος ἦλθε. Lectio mea et est in codice.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ς'.

2. Cf. Heinrichius ad Musæum.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

5. Malam Valckenarii conjecturam βρέξον nuper etiam confutavit Huschkius ad Agathiæ Præfationem in Boschiana Anthologia t. v, p. IX.

FINIS.

